

CARAVAGGIO, NEVERNI TOMAZ

Duhovno življenje

BUENOS AIRES LETO 75 +++ 3 • MAREC 2008

Prenovljen grob, kjer počivata slovenska dušna
pastirja g. Janez Kalan in dr. Alojzij Starc
na pokopališču Villegas v San Justu.
Foto Lučka Oblak Čop

Božični koncert dekliškega pevskega zbora
»Milina« na Pristavi – Foto Matjaž Čeč

Od zgoraj: Nekega dne, ko so imeli v Našem domu vajo za igro
Revček Andrejček, sta presenetila igralce s svojim obiskom škofa
mons. Lojze Urbanč in njegov brat g. Franci. - Silvestrovanje v
Našem domu v San Justu - Foto Lučka Oblak Čop

Vseh šest Šmonovih iz Mendoze na Veliki planini. – Šmonovi pred »majno«, ki je last mamine domačije – Foto Angelca Šmon Bajda

KDAJ BO NAŠ VSTAJENJA DAN?

JURE RODE

Komaj malo več kot pred dvema mesecema smo se spominjali Jezusovega rojstva, na božič. Čez manj kot en mesec bo že velika noč, največji krščanski praznik, spomin Jezusovega vstajenja od mrtvih.

Božič, spomin Jezusovega človeškega rojstva za to življenje.

Velika noč, spomin Jezusovega vstajenja iz groba. Vstal je k življenju pri Bogu.

Bog tudi nam želi rojstvo in vstajenje. Po ljubezni staršev nam je dal telo in kot Stvarnik nam ob spočetju ustvaril neumrljivo dušo. Po telesu umrjemo za ta svet, duši je namenjena večna sreča pri Bogu – z našim sodelovanjem. Da nam je zaslužil to milost, je Jezus hotel umreti kot človek in vstati od mrtvih kot Bog.

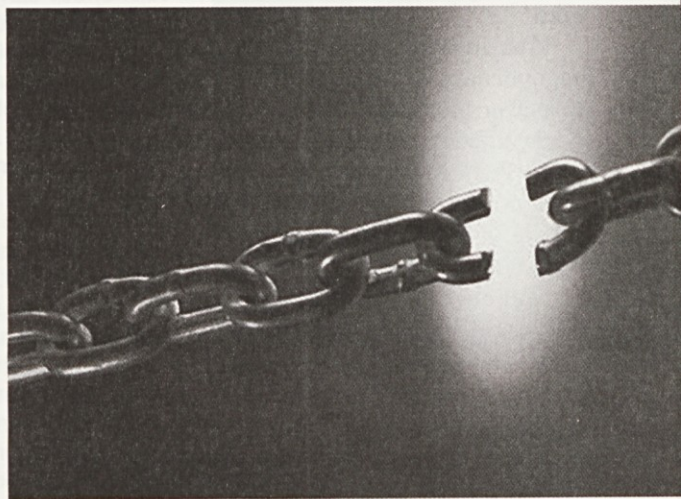
Kot je vsako rojstvo hvalospjev zemeljskemu življenju, tako je naše posmrtno povečanje hvalospjev nebeškemu življenju.

JEZUSOVO IN NAŠE VSTAJENJE

Resnica o Jezusovem vstajenju od mrtvih je temelj in najtrdnjša podlaga naše vere. Ta vera pa je razlog za naše upanje v Življenje po življenju. Resnica o Jezusovem vstajenju daje smisel življenju in delu, osmišlja tudi našo smrt. Saj s telesno smrtjo se vernim življenje samo spremeni, ne pa uniči, in ko razpade šotor našega bivanja na zemlji, nam je že pripravljeno večno bivališče v nebesih.

S smrtjo na križu je Jezus zadostil Bogu za greh prvega človeka. S smrtjo je premagal greh in začetnika greha, Satana. Po grehu je prišla smrt na svet in zato je Jezus z zmago nad grehom premagal tudi smrt. Nismo več obsojeni na večno smrt in na večno oddaljenost od Boga. Postali smo celo posinovljeni Božji otroci, Kristusovi sodediči, državljani nebes, Božji prijatelji in izvoljenci.

Pri vsem tem nam je potrebna vera. Zastonj, brez osebnih zaslug smo jo prejeli in bili v njej vzgojeni. Prosimo zase, za domače, za sorodnike, za prijatelje, za rojake, za ljudi okoli nas, da bi v tej

veri rastle, napredovali, jo poglobljali in vztrajali v njej do konca življenja. Samo pristna krščanska vera more dajati smisel sedanjemu življenju in samo trdna vera v Jezusovo vstajenje more biti podlaga upanju na večno življenje.

VSTAJENJE V TEM ŽIVLJENJU

Da moremo in smemo zanesljivo upati na vstajenje k bolj srečnemu in večnemu življenju po smrti, je potrebno, da že v tem življenju duhovno vstajamo. Sveto pismo, Jezusovo pridiganje in zdrava krščanska modrost nas prosijo, da se vsak dan, vsak trenutek, z vsako mislijo, željo, besedo in dejanjem vedno znova odločamo za tisto, kar v srcu, v vesti pošteno vemo in čutimo, da je Bogu v resnici všeč. To pomeni, da se stalno prizadevamo za človeško in krščansko popolnost; da hočemo napredovati v človeških krepostih in v doslednem življenju po veri.

To velja za »vstajenje« posameznika, družine in naroda.

Osebnostno: tako da udeležimo naravne kreposti (modrost ali pametnost, pravičnost, srčnost in zdržnost); da poglobljamo in utrjujemo kreposti, ki nas naravnost povezujejo z Bogom (vera,

upanje, ljubezen); da pazimo na resnicoljubnost, ponižnost, čistost, plemenitost, molitveno življenje; predvsem, da se kljub vsem težavam skupnega življenja trudimo za iskreno in preprosto ljubezen do drugih.

V družinah: že s cerkveno poroko – ženin in nevesta –, ki sta odkrila, da se imata v resnici rada in na podlagi medsebojnega poznanja ter ljubezni začneta skupno življenje, s tem »vstaneta« k obliki zakonskega življenja, ki odgovarja načrtu Stvarnika.

Mož in žena vstaneta k življenju, ko se kot odgovorna starša odločita, da bosta z veseljem sprejela novega otroka. Zakonca vstaneta k duhovnemu življenju, ko se odločata za skupno molitev, za nedeljsko mašo, za prejem zakramentov. Vstaneta, ko si pomagata pri premagovanju težav (bolezni, pri delu, preživljanja itn.) in pri sprejemanju vsakršnega trpljenja. Katoliška zakonca vstaneta kot zakonca, ko se vsak dan znova odločita za zakonsko in družinsko življenje kot si ga je zamislil Stvarnik, to vključuje: neločljivo zvezo med možem in ženo z namenom, da imata in vzgajata otroke.

Katoliška Cerkev v Sloveniji je letošnje leto posvetila družini. Geslo je: **Družina nosilka življenja in vrednot.** Za prihodnost in obstoj naroda sploh si Cerkev še kako želi, da bi postajal vedno bolj resničen prvi del gesla, to, da je družina nosilka življenja. Kaj ali komu bo koristil ves gospodarski napredek in standard, če ne bo domačih otrok, ki naj bi uživali ter naprej razvijali sadove prednikov? Po Janezu Pavlu II. je družina prva šola, kjer otrok spozna in vzljubi človeške in Božje vrednote. Pri blagoslovu družin prosimo, da bi naše družine ob skrbi za telesni kruh ne zanemarjale duhovnih dobrin.

Narod: če se bo (ali naj bi se) v Argentini 90% in v Sloveniji 70% katoličanov odločilo, da hočejo »vstati« k versko in moralno novemu življenju, potem bo narod – argentinski in slovenski – vstal k nepredstavljivo lepšemu in neizmerno bolj srečnemu življenju. Mar ni v naši družbi veliko reči tako hudo narobe zato, ker katoličani ne sprejmemo velikonočnega sporočila in nočemo živeti kot vstajenski ljudje?

60 VELIKIH NOČI V ARGENTINI

60. obletnica prihoda povojnih protikomunističnih beguncev v Argentino je nova priložnost, da skupaj, 1., 2. in 3. generacija obnovimo med nami vstajenskega duha. Dobrih zgledov nam ne manjka. Izredno veliko število pokojnih in živih

prednikov nas pri tem podpira. Potrebno je, da vsak zase vstanemo k zvestemu življenju po veri. Da skrbimo za domačo in šolsko vzgojo po svojem pravilnem prepričanju, neglede na gospodarsko boljše ali slabše čase v deželi. Potreben nam je pogum, da spricho verske, moralne in miselne zmedenosti v družbi mislimo, govorimo in živimo po svojih načelih, tako kot vemo, da je prav, velikokrat drugače kot hoče družba.

MARIJA, VSTAJENJSKA KRALJICA

Cerkev pobožno razlaga in nam dopušča misel, da se je na velikonočno jutro Jezus najprej prikazal svoji materi, kraljici velike noči. Kot poje pesem: Razveseli se devica, o kraljica vseh nebes, čigar ti si porodnica, je iz groba vstal zares; grob je prazen in odprt, zmagan greh, končana smrt. Aleluja!

Marijo, vstajensko kraljico prosimo za naše vstajenje v tem življenju po stalnem spreobrnjenju in posvečenju. Prosimo jo predvsem za naše zadnje in dokončno vstajenje, ki bo začetek večnega življenja in večne sreče.

VSA CELICA JE POLNA ALELUJE...

MATI ELIZABETA KREMŽAR

Vsa celica je polna aleluje,
raz stene se smehlja velika noč,
na mojem oknu sonce zlate kuje,
igra se z njimi cvet škrlatno vroč.

Velika noč me gleda dol z razpela ...
Ne vidim več krvi, globokih ran,
ne vidim krone trnove krog čela,
kot sonce zdaj žari odprta stran.

Vsa celica je polna aleluje,
le njega gledam, Kralja vse časti,
ob praznem grobu duh se moj raduje,
on, ki ga ljubim, Jezus, Bog živi!

BOG NAM JE BLIZU

v naši vesti, v svoji besedi,
v svoji osebni navzočnosti v evharistiji

JOSEPH RATZINGER

Pridiga o 5 Mz 4,7

V današnjem berilu je čudovita beseda, ki nam daje čutiti vs o srečo Izraela nad odrešenjem:

»Kajti kateri véliki narod ima bogove, ki bi mu bili tako blizu, kakor je nam blizu Gospod, naš Bog, kadar koli ga kličemo?« (5 Mz 4,7)

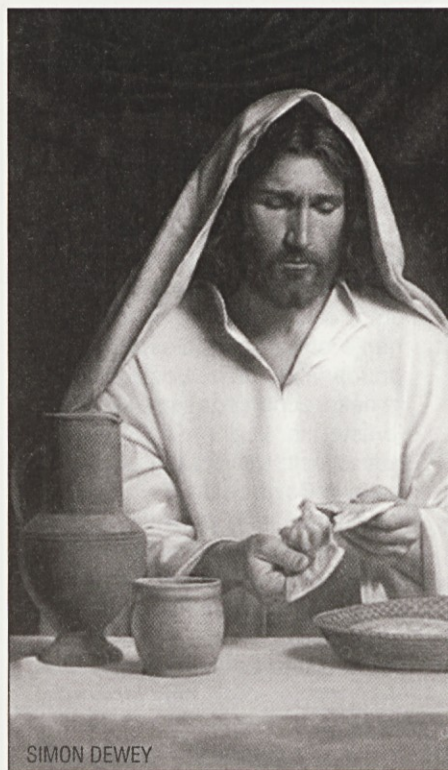
Sveti Tomaž Akvinski je ta izrek ponovil v razmišljanju na praznik Reš-njega telesa in krvi. Tam nakazuje, da lahko kristjani v Cerkvi Nove zaveze še bolj upravičeno in s še večjim veseljem kot Izrael izgovarjamo to milostno besedo. Tomaž pokaže, da je pomen te besede prej doživel čisto nepričakovano poglobljenost: Bog je k nam resnično prišel prebivat v evharistiji. Postal je meso, da bi lahko postal kruh. Postal je navzoč v »sadu zemlje in delu človeških rok«; tako sam sebe polaga v naše roke in naše srce. Bog ni veliki neznanec, o katerem lahko samo ugibamo. Ni se nam treba bati, kot poganom, da bi bil Bog nestanovitni in neizprosen ali celo preveč oddaljen in prevelik, da bi nas poslušal. On je tu in vedno vemo, kje ga lahko najdemo, kje se daje najti in kje nas čaka. Naj bo danes naša duša napolnjena s to mislijo. Bog nam je blizu. Bog nas pozna. Bog nas čaka v Jezusu Kristusu v najsvetejšem zakramentu. Ne pustimo ga čakati zaman! Ne pojdemo zaradi raztresenosti in lenobe mimo tega, kar je najpomembnejše in največje, kar je podarjeno našemu življenju. Naj nas današnje berilo spomni na čudovito skrivnost, ki je navzoča v zidovih naših cerkva! Ne pojdemo mimo, ne da bi bili pozorni na to! Med tednom si vzemimo čas, ko gremo mimo cerkve in vanjo vstopimo, stojimo za trenutek pred Gospodom, ki je tako blizu. Naše cerkve čez dan ne smejo biti mrtve zgradbe, prazne in na videz brez ko-

risti. Vedno nam naslovijo povabilo Jezusa Kristusa. Naš sveti sosed vedno živi v njih. On nas vedno kliče in nas vabi. To je tisto, kar je tako dobro v naših katoliških cerkvah: v njih bogoslužje traja tako rekoč vedno, saj tam Gospodova evharistična navzočnost ves čas ostaja.

Kot drugo pa: nikoli ne pozabimo, da je nedelja Gospodov dan. Cerkev ne zahteva, da se udeležimo maše v nedeljo zaradi nekega samovoljnega merila. To ni od zunaj ukazana obveznost, temveč kraljevska pravica kristjana, da sodeluje pri velikonočni skrivnosti, pri velikonočnem občestvu z Gospodom. Gospod je svoj dan naredil iz prvega dne v tednu, dne, ko nam pride bliže, ko za nas pogrne mizo in ko nas povabi. Stavke iz Stare zaveze, o katerem tu razpravljamo, nas nauči, da Izraelci niso imeli Božje bližine za breme, temveč za razlog svojega ponosa in veselja. Pravzaprav nedeljsko občestvo z Gospodom ni breme, ampak dar, ki osvetljuje ves teden in sami sebe varamo, če se mu izmikamo.

»Kajti kateri veliki narod ima bogove, ki bi mu bili tako blizu, kakor je nam blizu Gospod, naš Bog, kadar koli ga kličemo?« Ta starozavezni stavke je v Gospodovi bližini našel svojo največjo globino. To mu ne jemlje predhodnega pomena, ampak ga očisti in razširi. Sedaj bomo to preverili, da bi bolje razumeli, kaj nam želi Gospod povedati. Poglavlje iz Devteronomija, iz katerega je vzet ta odlomek, vidi Božjo bližino predvsem v Postavi, ki jo je po Mojzesu dal Izraelu. Prek Postave je tako rekoč vedno navzoč, da bi odgovoril na prošnje svojega ljudstva. Prek Postave je vedno na voljo zvezi z Izraelom; ljudstvo ga lahko pokliče in on odgovori.

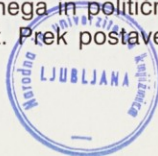
Prek Postave daje Izraelu možnost vzpostavitve posebnega družbenega in političnega reda, ki kaže pot. Prek postave Bog Izraelu daje

SIMON DEWEY

modrost ter mu kaže, kako živeti, da bo živel pravično. V Postavi Izrael preizkuša Božjo bližino, ki je iz človekovega življenja odstranila zagrinjalo ugibanja in odgovorila na nejasna vprašanja ljudi vseh časov: Od kod prihajamo? Kam gremo? Kaj moramo narediti?

Preseneča nas sreča, ki nam je dana po Postavi. Postavo smo navajeni imeti za breme, ki človeka duši. Izrael je prav v svojih najbolj cvetočih obdobjih videl v Postavi osvoboditev zaradi resnice, osvoboditev od bremena negotovosti, milost poti. Danes zagotovo vemo, da človek propade, če mora neprestano najprej izmišljati samega sebe, če mora najprej na novo ustvarjati človeštvo. Božja volja ni za človeka zunanja sila, ki bi se nad njim uveljavljala od zunaj, temveč ustreza usmeritvi njegove lastne narave. Zato je razodetje Božje volje razodetje tistega, kar želi naše lastno bitje - milost. Ponovno se moramo naučiti hvaležnosti, da smo prejeli Božjo voljo in pomen našega življenja v Božji besedi. Božja navzočnost v Besedi in njegova navzočnost v evharistiji nerazdružljivo spadata skupaj. Sam evharistični Gospod je živa Beseda. Samo z življenjem v prostoru

Biti različen

MARKO KREMŽAR

Božje besede lahko razumemo in na pravi način sprejmemo evharistični dar.

Evangelij današnjega dneva potegne za seboj našo pozornost na še tretji vidik. Postava je postala breme v trenutku, ko je nismo več živeli iz notranjosti, ampak smo jo razkosali na številne zunanje obveznosti. Gospod ostro poudarja, da prava Božja postava ni nekaj zunanjega, ampak v nas, je tisto, kar vodi naše življenje iz notranjosti. Ustvarila in utemeljila pa jo je Božja volja.

Govori nam prek vesti. Vest je Gospodova notranja bližina, ki nas dela občutljive za njegovo bližino v evharistiji. Zato Peta Mojzesova knjiga, iz katere je vzeto današnje berilo, pravi na drugem mestu: *»Kajti prav blizu tebe je beseda, v tvojih ustih in v tvojem srcu, da jo lahko izpolnjuješ«* (5 Mz 30, 14; prim. Rim 10, 8). Vera v Kristusa samo sili jedro našega življenja, vest, da govori. Naš sveti oče Janez Pavel II. glede tega pravi: *»V pokorščini do vesti je ključ velikosti človekove npravnosti in resnični temelj njegovega kraljestva. (...) Božje kraljestvo (= poslušnost vésti) za Kristjana prav tako oblikuje resnično udeležbo pri Kristusovi kraljevi službi. (...) Poslušnost vesti (...) naredi, da »služiti Kristusu« (...) pomeni kraljevati.«*

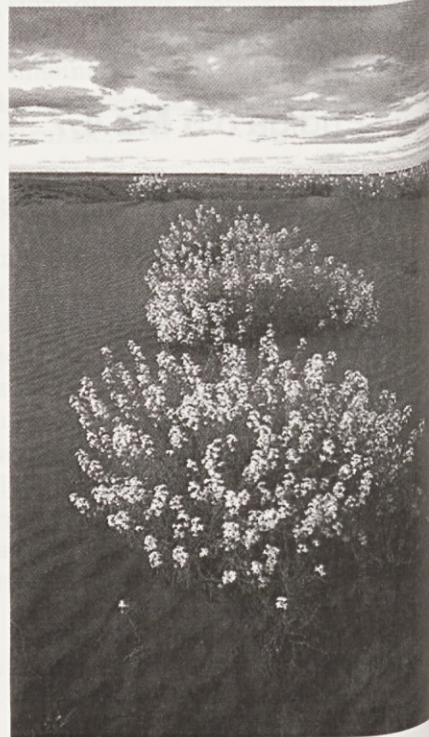
Bog nam je blizu v naši vesti, v svoji Besedi, v svoji osebni navzočnosti v evharistiji: to je dostojanstvo in veselje kristjanov. Vzradostimo se in naj se naše veselje izraža v hvalnici Bogu! Danes vidimo, da Gospodova bližina vodi ljudi ene k drugim ter obojne zbližuje: ker imamo v Münchnu in Rimu istega Gospoda Jezusa Kristusa, smo nad vsemi mejami, eno samo Božje ljudstvo, povezani po občestvu z Jezusom Kristusom, povezani v hvalnici Bogu, ki je naša sreča in naše odrešenje.

Iz knjige *Bog nam je blizu*

Ljudje, ki zanikajo obstoj vsakega božanstva, so bili v toku zgodovine vedno prisotni, tudi v družbah, kjer je večina verovala v duhovni svet in v nadnaravne sile. V antičnem grškem in rimskem svetu je ljudstvo častilo z večjo ali manjšo gorečnostjo celo vrsto bogov in polbogov, neverni pa so sledili mislecu Epikurju (341-270 pr. Kr.), ki v življenju ni videl drugega smisla kakor kopičenje užitkov, brez sleherne omejitve. Ni sicer zanikal možnosti, da bogovi obstajajo, a ker teh, če so, človek ne zanima, naj bi bilo vprašanje brezpredmetno. Značilnost teh ateistov starega poganškega sveta je bila, da so živeli v skladu s svojim prepričanjem, a da tega niso vsiljevali drugim. To je bil sicer skrajno individualističen način življenja, a ljudi takega mišljenja je vendarle povezovala neka filozofija, nekak skupen pogled na svet, ki so ga širili bolj z zgledom in spisi kakor na kak bolj naporen, agresiven način.

Z nastopom krščanstva so se pričeli ostriti filozofski in teološki spori glede resnice, spričo katerih je ateizem stopil za nekaj časa v ozadje. Posamezni ateisti, ki jih nikoli ni manjkalo, dolgo niso imeli vidnega vpliva v evropskem, krščanskem svetu, ki so ga bolj kot ti skrbeli v tistih časih razni heretiki in razkolniki. Značilnost teh pa je bila prej verska gorečnost in nestrpnost kot stara poganska brezbriznost. Prav to nestrpno zavzetost pa so privzeli od vernikov in heretikov v novem veku ateisti. Do Boga niso bili brezbrizni kot nekdanji Epikurejci, marveč so ga sovražili kot nevidnega nasprotnika svoje svobode. Ker pa je težko gojiti sovražstvo do Bitja, ki je nevidno, so ga izražali moderni brezbožci z nasilno nestrpnostjo do ljudi, ki so verovali Vanj. Nastopil je čas borbenega ateizma.

Od osemnajstega pa do konca dvajsetega stoletja se je širil po

svetu ateizem, ki je hotel iztrebiti vero in z njo pojem Boga iz vsega osebnega in javnega življenja. Sprva je hotel izvesti to nalogo s pomočjo nove vere v neomejeno svobodo in silo razuma, katero je širil z veliko zavzetostjo najprej na kulturnem polju, zadnjih sto let pa s surovo, politično in vojaško silo teoretičnega materializma, ki je celo verski pojem nebeškega »raja« spremenil v materialno utvaro. Ko je posejal svet z goro trpljenja in milijoni žrtev, se je ateizem te vrste ob koncu stoletja izčrpal. S tem pa ga ni bilo konec. Prelevil se je, prešel v novo fazo in se približal spet prvotni obliki.

Če so nekdanji učenci Epikurja dopuščali možnost, da obstaja neko božanstvo, ki pa se za človeka ne zmeni, se njihovi sodobni nasledniki enostavno ne zmenijo zanj. Z razliko od svojih prednikov zadnjih stoletij tudi ne iščejo teoretičnih in filozofskih razlogov za svoj ateizem. Vsaka teorija, pa četudi zmotna, predpostavlja

namreč neko iskanje resnice. Sodobnih ateistov pa resnica ne zanima in jo zato prezirajo ter že vnaprej zanikajo njeno veljavo. Izrazi kot »moja resnica«, »tvoja resnica«, »več resnic«, širijo prepričanje, da je resnic brez števila in da potemtakem resnice ni, če pa je, ni dosti vredna. Tudi svoboda temelji le na propagiranju neomejene svobodnosti, ki sicer ni za vse enaka, a dopušča vsakemu, da si izbere zanjo lastne razloge ter si ustvarja lastni svet moralnih vrednot. Te se kaj lahko spreminijo v protivrednote, kar pa je seveda spet vprašanje osebnih mnenj in zato povsem relativno. Sodobni ateizem se je vsaj na videz odpovedal doktrini in teoriji ter postaja vsakdanja praksa čistega relativizma. S tem pa je postal svet ponovno poganski v najbolj dekadentnem pomenu besede.

V tem svetu živimo in bo živela verjetno tudi generacija, ki prihaja za nami. Vanj smo postavljeni in poklicani kot kristjani. Doba, ko so kristjane preganjali, je bila kljub vsemu še vedno krščanska. Preganjani, mučeni, likvidirani kristjan je bil še vedno protagonist, ki je hote ali nehote zaznamoval svoj čas. Glas Cerkve je bil prepoznaven prav zato, ker je bil različen od ukazanega enoumja in ker so ga nosilci oblasti skušali utišati. Naenkrat pa smo se znašli sredi porabniškega hrupa množic, kjer govorijo vsi in nihče ne posluša. To je čas brez resnice, brez spomina in brez upanja, brez občutka za čas in transcendo, kjer se vse pričenja in končuje v občutku trenutka. Kjer pa ni najti smisla in kjer ni mesta za resnico, tam tudi ni spoštovanja. Brez tega pa prične hirati celo družbena zgradba zgrajena na demokraciji, pa tudi vzgojna struktura s svojimi odnosi. Brez spoštovanja resnice postaja mnenje drugega pomembno le toliko, kolikor je glasno. Krik množice preglasi moč argumenta in odpira pot anarhiji, v kateri je posameznik s svojim

šibkim glasom izgubil vrednost in spoštovanje bližnjih. S tem pa se izgublja tudi pravo učiteljstvo. Z razvrstitvenjem resnice, s prevladanjem števila nad kvaliteto, je konec avtoritete in družbena vloga tako učitelja kakor učeneca postane nejasna. Oba sta v nevarnosti, da izgubita identiteto, s tem pa tudi spoštovanje do drugega in do sebe.

Verjetno več kot tisoč let ni bilo takega časa. To pa pomeni, da se kristjani ne moremo zgledovati

po poznanih modelih, marveč moramo za življenje v novih razmerah poiskati globokih temeljev pri koreninah krščanstva. Brez pomena je prepričevati, naj živijo po pravilih krščanske morale ljudje, ki ne verujejo v Jezusa Odrešenika. Pritožujemo se, da postajajo državni zakoni vedno bolj nasprotni krščanski morali, da se rušijo okrog nas stebri stoletnega krščanskega družbenega reda, pa nas stane priznati, da mnogi krščeni sodobniki svoje vere ne poznajo in da smo kristjani postali skoraj čez noč manjšina, katere družbena teža še vedno kopni pod pritiskom poganstva re-

lativizma.

Danes vidi svet v Cerkev le še zunanjo strukturo, pa večkrat ne ravno vzorno birokracijo družbe, katere duhovnost je zanj nevidna. Malokdo napada vero, o kateri ve malo ali nič, moti jih le Cerkev kot ustanova, ki je sredi njihovega sveta, a ne spada vanj, ki govori o rečeh, katerim ne vidijo smisla, in o vrednotah, ki jih ne cenijo. Kristjani govorimo tem novim, pokrščanskim poganom v jeziku, ki je bil primeren morda celo v pogovoru z borbenimi ateisti, ki pa je postal po obdobju ene same generacije večini že nerazumljiv.

Svet je postal v času sodobne globalizacije zelo podoben onemu, ki je v času rimskega imperija na področju evropskega sredozemlja skozi nekaj stoletij doživel podobno globalnost. To je bil čas, ko se je iz majhnega jedra dvanajstih Galilejcev s pomočjo Svetega Duha pričela širiti Cerkev po vsem poznanim svetu. V tej dobi lahko najdemo model za živitev in rast vere v nas samih pa tudi v svetu, ki nas obdaja. To je model, ki lahko ponovno privede do pokristjanjenja sveta. Meje se izgubljujejo pod pritiski trgovine in tehnologije ter s tem nehote ustvarjajo novo priložnost tudi za neomejeno širjenje krščanstva v svetu, ki je poganski, prav kot tisti, v katerem si je utirala pot prva Cerkev.

Zakaj se je takrat širilo krščanstvo z nevzdržno silo? Gotovo z izredno pomočjo Svetega Duha, pa tudi, ker so kristjani resnično živeli iz vere in so bili poganom zgled. Bili so različni, družila jih je krščanska ljubezen in plemenitila krepkost. Cerkev je črpala moč iz božje milosti pa iz svetosti svojih članov, iz družin, ki so bile Cerkev v malem. To tiho sporočilo krščanstva, ki ga je izžarevala prva Cerkev, je zbudilo pozornost ljudi, je posvetilo v temo in v praznino poganov.

Apostoli so širili božji nauk majhnim skupnostim, ki so živele

sredi sveta, pa so zavestno hotele biti različne od njega. Biti različen od poganškega sveta, ki nas obdaja s kulturnimi, gospodarskimi in političnimi nevidnimi vezmi, pa ni lahka naloga. Pomeni gojiti v sebi in krog sebe krepost pa z božjo pomočjo težiti k svetosti. Vse kaže, da bomo kristjani kot manjšina v poganskem svetu morali ponovno stopiti na to zahtevno pot, ki pa, z razliko od širokih cest sveta, vodi do cilja.

Nameni Apostolata molitve za marec

SPLOŠNI: Odpuščanje in sprava

Da bi doumeli, kako pomembna sta odpuščanje in sprava med posamezniki in med narodi, in da bi Cerkev s svojim pričevanjem širila Kristusovo ljubezen, vir nove človečnosti.

MISIJSKI: Preganjanje zaradi evangelija

Da bi kristjani, ki jih v tolikih delih sveta in na razne načine preganjajo zaradi evangelija, podprti z močjo Svetega Duha še naprej pogumno in odkrito izpričevali Božjo besedo.

SLOVENSKI: Sprava v našem narodu

Da bi tisti, ki vodijo državo in Cerkev, iskali in našli pot do sprave v našem narodu.

SEDEM DAROV SVETEGA DUHA

TOMÁŠ ŠPIDLÍK

KREPOSTI IN DAROVI

Kot smo dejali, človek in Duh sodelujeta, tako da je vsako dejanje verujočega bogočloveško. Vendar se to zgodi na različnih stopnjah in v najrazličnejših oblikah. V nekaterih trenutkih se bolj kaže človeški napor, v drugih okoliščinah je bolj čutiti zastojnost Božjega daru.

To je sholastične teologe napeljalo k razlikovanju med 'krepostmi' in 'darovi', kar lahko razložimo s preprostim primerom. Pod vodstvom učitelja se morejo vsi naučiti slikati. Vendar ne bodo vsi ustvarili umetniškega dela; za to je potreben talent, 'dar'. Sveti Duh je vodnik, ki vse uči živeti v skladu z zahtevami evangelija, udejanjati kreposti. Vendar nekaterim v tem udejanjanju podeljuje poseben dar, kar je videti v njihovem vedenju. Tako kot opazimo dar za slikanje, opazimo v življenju svetnikov poseben dar za pobožnost, včasih vse od mladostne dobe. Ko beremo, da je sveti Alojzij Gonzaga pri sedmih letih zaobljubil čistost pred podobo Device, občudujemo ta 'dar' Duha.

Če so že naravni talenti številni, so toliko bolj različni nadnaravni darovi pobožnosti. Neko Izaijevo besedilo (Iz 11, 1-3) pa je cerkvene očete in pozneje duhovne avtorje navedlo k temu, da so posebej našli »sedem darov Duha«. Po izročilu grške Biblije in latinske Vulgate beremo besedilo takole: *Mladika požene iz Jesejeve korenike, poganjek obrodi iz njegove korenine* (to je, iz Davidove družine bo vzniknil bodoči Mesija). *Na njem bo počival Gospodov duh: duh modrosti (1) in razumnosti (2), duh svéta (3) in moči (4), duh spoznanja (5) in pobožnosti (6). Navdihoval ga bo s strahom Gospodovim (7).*

Avtorji so se čutili svobodni in so te izraze razlagali v skladu s svojimi merili. Tako smemo tudi mi razložiti

njihov pomen v skladu z govoricco, ki je kar se da blizu naši miselnosti. Kdor hoče iz njih narediti logični sistem, zapade v umetne razmisleke.

DAR MODROSTI

Izrazi jezika imajo svojo zgodovino. Grški izraz *sofia* prevajamo v latinščino s *sapientia*, in v modernih jezikih je večinoma zaznamovan z intelektualnim nabojem. Moder je za nas mož, ki je obdarjen z jasnim umom in pozna veliko stvari. Toda v stari grščini je bil moder mož spreten delavec, mojster svojega dela. V Homerju iščejo 'modreca', da bi popravil ladjo. Toda pri intelektualnih Grkih je v teku časa izraz postal abstrakten. 'Filozof' pomeni v prevodu 'ljubitelj modrosti', tisti, ki vedno bolj izgublja zanimanje za praktično življenje in hoče poznati vzvišene, večne resnice.

Tudi v hebrejščini je modrost (*kochma*) praktična. Vendar so jo takoj umestili v kontekst življenja.

Modrec ne zna samo česa narediti, ampak je uspešen. 'Modrostvene' knjige Stare zaveze pogosto protistavljajo modreca in neumneža. Prvemu lahko zaupamo katero koli nalogo, drugi se moti, vse zmeša in umre v revščini.

Vendar življenjskega uspeha ne moremo ločevati od verske držbe. Izraelci so dobro vedali, da uspeh ali neuspeh ni vselej odvisen od nas, ampak od Boga. Zato so izpovedovali, da je začetek modrosti strah božji (Ps 111,10). Ko so modrost, ki jo uči Sveto pismo, primerjali z modrostjo grških intelektualcev, so bili prepričani, da ni niti ene kreposti, ki bi jo mogel človek pridobiti sam, vse so Božji dar.

Sveti Pavel dobro opaža, da Grki iščejo modrosti (1 Kor 1,22), vendar jih zaradi tega ne hvali. Krščanstvo pomeni v velikem rimskem cesarstvu zmago preprostih, neukih ljudi,

vendar je njihovi zdravi presoji, ki jo je izpopolnil dar Svetega Duha, vredno odločno dati prednost pred ošabno grško modrostjo, ki jo je Bog uničil, ker jo je presegel z modrostjo križa.

V Žitju svetega Cirila, apostola Slovanov, beremo ta odlomek: »Ko je imel sedem let, je gubernator vsa dekleta iz mesta zbral pred njim ter mu naročil, naj izbere eno izmed njih. Izbral je Sofijo-Modrost.« To je bil sen, vendar je sen kmalu postal tudi mistična izkušnja. Poročiti se z Božjo Modrostjo je za svetnika pomenilo vselej izbrati Božje življenje, najti biser, zaradi katerega človek po besedah Evangelija proda vse (Mt 13,46), to je, uspeti v življenju v najbolj vzvišenem pomenu besede.

DAR RAZUMNOSTI

Koristno se je spomniti, kako so v grški antiki poudarjali vzvišenost človeškega uma (intelletto), luči duše. Ta je zmožen zajeti vse, kar pade pred pogled očii.

Poleg tega nas vzdigne v višji svet, tako da motri uzrlosti (idee) lepote in dobrote. Po umu doseže človek Božji svet, um dvigne k Bogu, najvišji luči.

Zato so tudi očetje opominjali kristjane, naj neprestano dvigujejo um v višave. Toda po drugi strani so iz Svetega pisma vedeli, da Bog prebiva v nedostopni svetlobi (1 Tim 6,16) in da njegove skrivnosti presegajo vsakršno ustvarjeno umnost. Nihče se ne more povzpeli v nebo razen tistega, ki se je spustil od tam, pravi Jezus Nikodemu in to pravi o samem sebi (prim. Jn 3,13). Toda nato nam je poslal svojega Duha. Tudi ta se spusti z neba in dvigne v nebo naš um.

Platon je govoril, da je človeški um po svoji naravi božanski in da zato more spoznavati neskončno lepoto. Kristjani popravijo njegovo mnenje. V višave se nismo zmožni povzpeli po naravi, ampak po milosti, to je po razsvetljenju Svetega Duha. Toda Platon je zelo dobro razumel, da ima človek, ki živi na tej zemlji,

posebno ko je mlad, potrebo po tem, da bi videl pred seboj nebesni ideal, da se ne bi izgubil v blatu nečistosti. Kako potrjujejo to resnico žalostne vsakodnevne izkušnje! Skušajte imeti ideal, ohranajte ga pred očmi, opominjajo vzgojitelji. Toda tudi njihovi opomini bodo prazni, če umanjka luči Svetega Duha.

DAR SVETA

Nasvet damo nekemu, ki dvomi ali ki se mora odločiti, nekaj izbrati in je v negotovosti. V bolezni se skušamo posvetovati z zdravnikom, v sodnih procesih z advokatom, v

družinskem življenju sledijo otroci nasvetom staršev. V duhovnem življenju je priporočljivo, da se vsakdo odloča v skladu z nasvetom dobrega duhovnega očeta. Ta se imenuje 'duhovni' prav zaradi tega, ker mu pomaga Sveti Duh in tako uvideva 'Božje nasvete', načrte, poklicanost, ki jih ima Stvarnik od večnosti za vsako osebo.

Vendar ne dvomimo, ne oklevamo glede vsega, kar moramo storiti. Številne Božje zapovedi govorijo dovolj jasno: ne ubijaj, ne kradi, ljubi bližnjega itd. Zato teologi razlikujejo

med 'zapovedmi' in 'svéti'. Prve so obvezne za vse. Druge Bog 'svetuje', kot denimo celibat, zaobljubo ubožstva in redovne pokorščine; nanje se nanaša pogoj, ki ga da Jezus bogatemu mladeniču: *Če hočeš biti popoln...* (Mt 19,21). Kdor ne posluša zapovedi, greši. Sveti, pravijo strokovnjaki za нравno teologijo, ne obvezujejo pod grehom.

In vendar razlika ni tako stroga, kot bi se moglo zdeti, ne smemo je narediti za absolutno. Kdor je v svetnem življenju 'obvezan' nekaj narediti, nima več svobodne izbire. Nasprotno pa Bog spoštuje našo svobodo v vsem, kar nam pravi. Zdi se paradokсно, toda na neki način nam vselej 'svetuje', naj živimo krščansko in naj bomo sveti. Tega ne počne od zunaj ampak od znotraj, v našem srcu, v naši vesti.

Svetovalec ne vsiljuje na silo, ampak pokaže, kaj je bolje v tem ali onem primeru. Takšen svetovalec je za nas Sveti Duh. Živo izkušnjo o tem je imel sveti Pavel. Prihajal je iz farizejskega okolja, v katerem je bila Božja postava naložena kot zunanje merilo in njeno izpolnjevanje so neusmiljeno zahtevali tudi od drugih. Apostol je razumel, da takšno izpolnjevanje postave ne posvečuje, da je nasilje. Zato mu je bilo ljubše slediti notranji postavi Duha, ki ne uničuje svobode, obenem pa daje videti smisel zapovedi. V tej luči se ta pokaže manj kot obveza in bolj kot prednost, da moremo posnemati Kristusa in biti deležni njegove svetosti.

Galačanom sveti Pavel razlaga, da je zunanja poslušnost postavi potrebna, dokler ljudje živijo v stanju sužnosti v odnosu do Boga. Toda kristjani prejemajo v srcu Duha, ki kliče Abba, Oče, niso več sužnji, ampak otroci (Gal 4,5-7).

Ko kličemo Marijo kot 'mater dobrega sveta,' jo prosimo, naj nam da podobno jasnovidnost, kot jo je imela ona, ko je poslušala angelov glas. Njen svobodni 'da' je iz nje naredil Brezmadežno Odrašenikovo Mater.

Iz knjige *Ali poznaš Duha?*
Dalje prihodnjič

KAKO POMAGA SVETI JOŽEF

Kip sv. Jožefa v zavodu Marije Pomočnice v San Miguelu.

Leta 1939 so nacisti nekega spreobrnjenega Juda aretirali in ga deportirali v koncentracijsko taborišče Buchenwald. Tri tedne kasneje so ga izpustili pod pogojem, da gre iz države in se loči od svoje žene Gertrudis ter desetletne hčerke Irene.

Po njegovem izgonu pa so nacisti njegovo mlado ženo, ki ni bila Judinja, nadlegovali in ji ponudili, naj postane 'častna mati velikega rajha'. Ta je ponudbo odbila in odgovorila, da hoče ostati zvesta svojemu možu. Ker so ji grozili s sankcijami, se je znašla v kritični

situaciji. Gertrudis se je obrnila z velikim zaupanjem na Mater božjo in se odločila za pobeg. Posrečilo se ji je in dobila sedež zase in za hčerko v avionu, ki naj bi odletel iz Nemčije 1. septembra 1939, toda ... brez uradnih papirjev.

Nekaj ur kasneje jo sredi noči zbudi neki glas. Jasno sliši svoje ime: »Gertrudis, ne pelji se s tistim avionom, temveč z enim pred njim.« Spraševala se je, če morda ne sanja. Ko je bila na tem, da ponovno zaspi, jo isti glas spet opozarja: »Ne odleti s tistim avionom, temveč z enim pred njim.«

Zjutraj je sledila skrivnostnemu glasu in zaprosila za polet v avionu, kot ji je bil ponoči svetovan. Toda, kakšno razočaranje, avion je bil že zaseden, vsi sedeži so bili že oddani! Lahko si predstavljamo, kakšne volje se je Gertrudis vrnila domov. Komaj pride do doma, zazvoní telefon in ji sporoči novico: »Dve osebi sta odpovedali vožnjo...« Neznanec jo sprašuje, »če ima morda interes, da izkoristi to priložnost...« - »Jasno, se razume,« odgovori Gertrudis.

In res sta prišli srečno na tisti avion, čeprav brez potnih listov. Zato jo je malo skrbelo. Neki gospod, ki je sedel na sedežu pred njo, opazi njeno zadrego. »Zgledate zelo žalostna,« ji pravi, »ali vam morem v čem pomagati?« Gertrudis mu zaupa svoj problem. »Bodite brez skrbi,« ji odgovori tujec, »v tem primeru boste vi in vaša hči moji gostji.«

In res, po pristanku letala se gospod v družbi Gertrudis in njene hčerke napoti proti izhodu. Medtem ko so carinski in policijski uradniki druge strogo pregledovali, se za naše tri potnike nihče ni zmenil in so brez ovir prišli v veliko čakalnico. V trenutku, ko se je hotela Gertrudis zahvaliti dobremu sopotniku, se je ta zgubil med množico in ga ni več našla.

Upravičeno se lahko vprašamo: Ali ni Mati božja poslala svojega moža sv. Jožefa, ki je sam izkusil beg in izgnanstvo, da je pomagal dvema begunkama? Vse razloge imamo za to.

In drugi čudež! Drugi dan je zvedela, da avion, ki bi moral odleteti 1. septembra, zaradi začetka

druge svetovne vojne ni odletel!

Zato lahko verjamemo, da sta Marija in Jožef pomagala Gertrudis priti k njenemu možu. Potem so se vsi trije zatekli v neki samostan redovnic, ob koncu vojne pa se srečno vrnili v Nemčijo.

Prevedel S.S. iz knjige *Id a José*, Založba Traditions Monastiques, 2004, Samostan Svetega Jožefa v Clairvalu, Francija

PRIČEVALEC ZA DANAŠNJI ČAS

Avstrijski kmet Franc Jägerstätter, oče štirih hčera, je bil 26. oktobra 2007, na avstrijski državni praznik, razglašen za blaženega. Ta mučenec je imel šele 36 let, ko so ga nacisti 9. avgusta 1943 obglavili, ker ni hotel z orožjem služiti Hitlerjevi strahovladi. Izjavil je, da je treba v nekaterih stvareh Boga bolj poslušati kakor ljudi.

Franc Jägerstätter se je rodil 20. maja 1907 v kraju St. Radegund v Zgornji Avstriji kot nezakonski sin in pozneje postal tudi sam oče nezakonske hčerke. Leta 1936 se je poročil s Frančiško Schwanin-

ger, ki mu je rodila tri hčerke. Ob ženi se je začela njegova vera naglo poglobljati in po gorečnosti je sčasoma celo prehitel ženo.

Jägerstätterjevi zapiski iz zadnjih dni njegovega življenja pričajo o njegovi notranji moči in notranji svobodi: »Četudi pišem z uklenjenimi rokami, a to je še vedno boljše, kot da bi bila uklenjena volja. Očitno Bog včasih pokaže svojo moč ter jo podeli ljudem, ki ga ljubijo ter ne postavljajo pred nebeško tega, kar je zemeljskega. Ne ječa, ne okovi pa tudi ne smrt ne morejo ločiti človeka od Božje ljubezni, mu ukrasti njegove vere in svobodne volje. Božja moč je nepremagljiva ... Vedno znova skuša kdo človeku otežiti vest s sklicevanjem na ženo in otroke. Mar je lahko dejanje, ki ga storiš, boljše zato, ker si poročen in imaš otroke? In ali je dejanje boljše ali slabše zato, ker ga stori tudi tisoče drugih katoličanov? ... Mar ni Kristus sam dejal, kdor ženo, mater in otroke ljubi bolj kakor mene, mene ni vreden?«

Kot kmet je bil Franc Jägerstätter zelo povezan z naravo, kakor njegov vzornik Frančišek Asiški, saj je sredi vojne stopil med tretjerednike. Kot katoličan je bil samozavesten - zapisal je: »Kljub vsemu trpljenju sme kristjane napolnjevati vesela samozavest,« o grešnosti pa: »Zavest lastne grešnosti ni hlapčevski občutek manjvrednosti, ampak iskreno poznavanje samega sebe v luči presvetega Boga.«

V zadnjih mesecih je hodil vsak dan k sveti maši, prejemal je obhajilo in vneto prebiral Sveto pismo. O tem je zapisal: »Nikoli ne smemo reči, da moramo moliti, ampak smemo in moremo moliti, kajti Bog nas ne sili prav k ničemur.« Leta 1941 je pisal prijatelju Hansu: »Nikar ne opusti molitve, da te ne premaga slabost bojazni pred ljudmi.« In drugič: »Molitvena skupnost je za Kristusovo stvar najboljša borbena skupnost.«

O državni oblasti je tako le razmišljal: »Nobena zemeljska oblast nima pravice, da zaslužni vest,« o sovraštvu pa: »Ljubezen do sovražnika ni značajska slabost, ampak junaška moč duše in pos-

nemanje vzornika Boga.« »Vsaka ura, ki jo preživimo v sovraštvu, je izgubljena za večno blaženost; kajti kdor živi z ljudmi v sovraštvu, z Bogom ne more biti v prijateljstvu. Saj je Kristus rekel, pojdi, spravi se s svojim bratom, potem pridi in žrtvuj svoj dar.«

Za Jägerstätterja je bil vzor Jezus, ki je bil pripravljen dopustiti, da so se nanj zgrnile agresije, in je tako premagal zlo z dobrim (Rim 12,21). Ne od zunaj, ampak od znotraj je tako vdrl v logiko zla ter jo premagal. Samo tako je mogoče, da se zaustavi vrtljak nasilja in protinasilja. Samo na ta način trpljenje in nasilje ne postaneta rastna hormona zagrenjenosti, sle po maščevanju

in povračilnih ukrepov. Pri doščevanju, pokori ne gre hladno deljenje na moje in tvoje - ne z vidika materialnih dobrin in ne ob pogledu na prenašanje bremen.

Za veliko noč 1943 je Jägerstätter pisal svoji ženi: »Kristus je vstal, aleluja ... Čeprav moramo zdaj okušati tudi trde čase, se moramo in smemo s Cerkvijo vendarle tudi veseliti, kajti kaj je bolj veselega kakor to, da je Kristus spet vstal od mrtvih kot zmagovalec nad smrtjo in peklom, kaj je lahko za nas kristjane bolj tolažljivo kakor to, da se nam ni treba več bati smrti.«

Pripravil St. M.M.

Iz revije Glasnik Kraljice miru

DNEVNIK

svete sestre M. Favstine Kowalske

(7)

Kmalu po prvih zaobljubah sem zbolela in moje stanje se kljub prisrčni in skrbni negi moje prednice in zdravniškim posegom ni niti izboljšalo niti poslabšalo. Do mene so prišle govorice, da se pretvarjam. S tem se je začelo moje trpljenje; podvojilo se je. To je precej dolgo trajalo. Nekega dne sem potožila Jezusu, da sem sestram v breme. Jezus mi je odgovoril: **Ne živiš zase, ampak za duše. Tvoje trpljenje bo koristilo drugim dušam. Tvoje dolgotrajno trpljenje jim bo dalo svetlobo in moč, da bodo izpolnjevale mojo voljo.**

Najbolj sem trpela, ker se mi je zdelo, da moje molitve kakor tudi dobra dela niso Bogu všeč. Nisem si upala pogledati v nebo. To mi je prizadejalo tolikšno trpljenje, da me je mati prednica po končanih skupnih molitvah v kapeli poklicala k sebi in mi rekla: »Prosrite Boga za milost in tolažbo; sama vidim in tudi druge sestre mi povedo, da že vaš videz vzbuja sočutje. Resnično ne vem, kaj naj storim z vami. Zapovedujem

vam, da se ne vznemirjate.« Vsi ti pogovori z materjo prednico mi niso prinesli nobenega olajšanja, niti razsvetljenja. Še večja tema mi je zastirala Boga. Pomoči sem iskala v spovednici, a tudi tam je nisem našla. Neki pobožni duhovnik mi je hotel pomagati, a bila sem tako bedna, da celo svojega trpljenja nisem znala opredeliti. To me je še bolj mučilo. Smrtna žalost me je tako prežela, da je nisem mogla skriti; tudi na zunaj se je to videlo. Zgubila sem upanje. Noč je bila vedno bolj

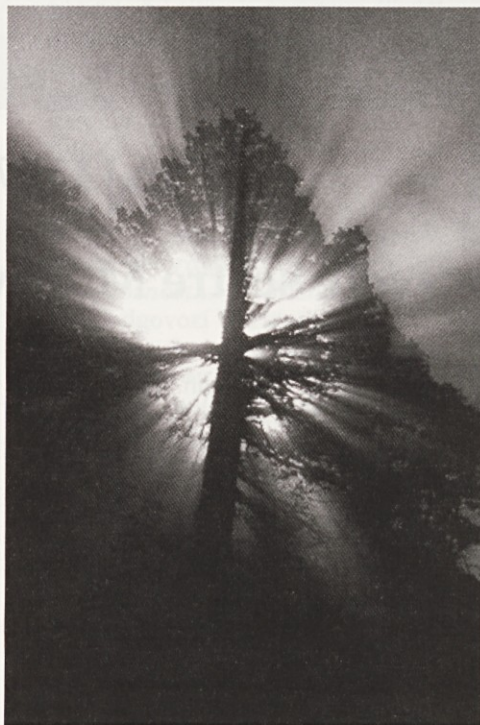
črna. Duhovnik, pri katerem sem se spovedovala, mi je dejal: »V vas vidim posebne milosti in popolnoma sem miren glede vas. Zakaj se tako mučite?« Toda takrat nisem ničesar razumela, zato pa sem se zelo začudila, ko sem za pokoro morala moliti *Te Deum!* ali *Magnificat* ali pa sem se včasih morala po vrto hitro sprehoditi, ali se desetkrat dnevno glasno smejati. Tem spokornim vajam sem se zelo čudila, vendar mi ta duhovnik ni mogel dosti pomagati. Očitno je Bog hotel, da bi ga slavila s trpljenjem. Duhovnik me je tolažil, da sem v takšnem stanju Bogu veliko ljubša kakor v največji tolažbi: »Kako velika je božja milost, da sedaj, ko je vaša duša polna trpljenja, ne žalite Boga, marveč se vadite v krepostih. Gledam v vašo dušo in v njej vidim velike božje načrte in posebne milosti; ko v vas to vidim, se za to zahvaljujem Gospodu.« Kljub vsemu je bila moja duša v neizrekljivem trpljenju in stiski. Bila sem kakor slepi, ki verjame svojemu vodniku in se močno drži njegove roke; niti za trenutek nisem opuščala pokorščine, ki je bila v ognjeni preizkušnji moja rešitev.

Jezus, večna resnica, okrepečaj moje slabotne moči. Gospod, ti zmoreš vse. Vem, da so vsi moji naporji brez tebe nič. Jezus, ne skrivaj se pred menoj, ker brez tebe ne morem živeti. Usliši krike moje duše! Gospod, tvoje usmiljenje se ni izčrpalo, zato se usmili moje bede. Tvoje usmiljenje presega razum angelov in ljudi. Čeprav se mi dozdeva, da me ne slišiš, sem svoje zaupanje potopila v morje tvojega usmiljenja in vem, da v svojem upanju ne bom prevarana.

Samo Jezus ve, kako težko in mučno je izpolnjevanje dolžnosti, ko je duša v stanju notranjih stisk. Telesne moči so oslabele, razum pa je zatemnjen. V tihoti svojega srca sem ponavljala: »Kristus, za tebe - milina, hvala in slava; a zame - trpljenje. Tudi z enim samim korakom ne oklevam v hoji za teboj, čeprav mi trnje zbada noge.«

Ko so me poslali na zdravljenje v redovno hišo v Plocku, sem imela srečo, da sem krasila kapelo. To

je bilo v Biali. Sestra Tekla ni imela vedno dovolj časa, zato sem kapelo pogosto krasila sama. Nekega dne sem natrgala najlepše rože, da bi z njimi okrasila sobo neke osebe. Ko sem se približala hodniku, sem zagledala Gospoda Jezusa, ki je stal pri vhodu in me prijazno vprašal: **Moja hči, komu neseš to cvetje?** Odgovor Gospodu je bil moj molk, saj sem v trenutku spoznala, da sem bila na to osebo rahló navezana, česar prej nisem opazila. Jezus je v hipu izginil. Takoj sem vrgla rože na tla in odšla pred Najsvetejše, s srcem polnim hvaležnosti za milost samospoznanja.

Božje Sonce, ob tvojih žarkih vidi človek tudi najmanjši prah, ki ti ni všeč.

Jezus, večna resnica, naše življenje, zaupno prosim tvoje usmiljenje za uboge grešnike. Najljubeznivejše Srce mojega Gospoda, polno sočutja in neizmernega usmiljenja, pristrčno te prosim za uboge grešnike. Presveto Srce, izvir usmiljenja, iz katerega izvirata pramena nepojmljivih milosti za vse človeštvo, goreče te prosim za razsvetljenje ubogih grešnikov. Jezus, spomni se svojega bridkega

trpljenja in ne dovoli, da bi se pogubile duše, odrešene s tvojo predragoceno presveto krvjo. Jezus, ko premišljujem o tako veliki ceni tvoje krvi, me razveseljuje njena veličina, kajti ena sama kapljica bi zadostovala za vse grešnike. Čeprav je greh brezno zlobe in nehvaležnosti, ga ne moremo primerjati s ceno, plačano za nas - zato naj vsakdo v Gospodovem trpljenju najde zaupanje in upanje v njegovo usmiljenje. Bog nikomur ne odreče svojega usmiljenja. Nebo in zemlja se lahko spremenita, božje usmiljenje pa je neizčrpno. Kakšna radost se vnema v mojem srcu, ko gledam tvojo nepojmljivo dobroto, moj Jezus. Vse grešnike želim privedi k tvojim nogam, da bi vekomaj slavili tvoje usmiljenje.

Moj Jezus, čeprav mi temna noč in mračni oblaki zastirajo obzorje, vem, da sije sonce. Čeprav te ne morem dojeti niti razumeti tvojega delovanja, zaupam tvojemu usmiljenju. Če je to tvoja volja, Gospod, da bi večno živela v tej temini, bodi hvaljen. Le za nekaj te prosim: ne dovoli, da bi te s čimer koli žalila. Samo ti poznaš hrepenenje in bolečino mojega srca. Vesela sem, da morem vsaj nekoliko trpeti zate. Ko začutim, da trpljenje presega moje moči, se zatečem h Gospodu v najsvetejšem zakramentu in moj pogovor z Gospodom je globok molk.

Spoved neke naše gojenke

Ko me je nekoč nekakšna notranja sila gnala, da bi poskrbela za praznik usmiljenja in slikanje podobe, se nisem mogla umiriti. Nekaj me je prešinjalo, prevzemal me je nekakšen strah, da morda nisem podlegla prevari. Negotovosti so izvirale vedno od zunaj; v svoji - notranjosti sem čutila, da mojo dušo prešinja Gospod. Takratni spovednik mi je rekel, da obstajajo prevare, in zdelo se mi je, kakor da bi se bal moje spovedi. To je bila zame muka. Ko sem spoznala, da mi ljudje morejo le malo pomagati, sem se še pogosteje zatekala h Gospodu Jezusu, najboljšemu učitelju. Ko me je nekoč spet zajela negotovost,

ali je glas, ki mi govori, Gospodov, sem se v notranjosti začela z njim pogovarjati. V trenutku je moja duša prešinila nekakšna moč. Rekla sem: »Če si ti, ki se z menoj družiš in mi govoriš, res moj Bog, te prosim, naj se ta gojenka še danes spove. To mi bo znamenje za potrditev.« Prav takrat je deklica prosilo za spoved.

Mati razredničarka je bila začudena nad to nenadno spremembo. Takoj je poskrbela za spovednika in deklica se je z veliko skesanostjo in spovedalo. Tedaj sem v svoji duši zaslišala glas: **Mi zdaj verjameš?** Znova je neka čudežna moč prešinila mojo dušo ter me tako utrdila in okreplila, da sem se čudila, kako sem mogla le za trenutek podvomiti.

Dvomi so vedno prihajali od zunaj in so povzročali, da sem se vse bolj zapirala vase. Kadar začutim pri spovedniku negotovost, takrat se globlje ne odkrivam, ampak se le obtožim grehov. Duhovnik, ki sam nima miru, ne more pomiriti duše.

Duhovniki, vi svetle sveče, ki razsvetlujete duše, naj vaša svetost nikoli ne potemni. Razumela sem, da tedaj ni bila božja volja, da bi svojo dušo odkrila do dna. To milost mi je Bog naklonil kasneje.

Moj Jezus, vodi moj razum. Imej v posesti vse moje bitje. Zapri me v globine svojega Srca in varuj me pred napadi sovražnika. Samo v tebi je moje upanje. Govori z mojimi usti, ko bom med vplivnimi in učenimi, jaz, največja reva, da bi spoznali, da je to tvoja zadeva in da izhaja od tebe.

Tema in skušnjave

Moj razum je bil čudno zatemnjen, nobena resnica se mi ni zdela jasna. Ko so mi govorili o Bogu, je bilo moje srce kakor skala. Iz srca ni vzniknilo niti najmanjše občutje ljubezni do njega. Ko sem se z voljo trudila vztrajati v Bogu, me je prevzela velika stiska in zdelo se mi je, da s tem izzivam še večjo božjo jezo. Sploh nisem mogla meditirati kakor nekoč. V duši sem čutila veliko praznino in z ničemer je nisem mogla napolniti. Začela sem trpeti lakoto in hrepenenje po Bogu, a sem videla vso svojo nemoč.

Poskušala sem počasi brati, stavek za stavkom, in tako meditirati, toda vse zaman. Vse, kar sem prebrala, mi je bilo nerazumljivo. Nепrestano mi je bil pred očmi prepad moje bede. Kadar sem začela s kakšnimi vajami v kapeli, sem vedno začutila velike stiske in skušnjave. Večkrat sem se ves čas sv. maše borila z bogokletnimi mislimi, ki so mi prihajale na usta. Čutila sem odpor do svetih zakramentov. Imela sem občutek, da ne prejemam nobenih sadov, ki jih dajejo sveti zakramenti. Prejemala sem jih le iz pokorščine do spovednika; brezpogojna pokorščina je bila zame edina pot, po kateri sem morala iti, in zanesljiva rešitev. Duhovnik mi je razložil, da so to preizkušnje od Boga, »in da v stanju, v kakršnem si, ne le ne žališ Boga, ampak si mu zelo draga; to je znamenje, da te Bog brezmejno ljubi in ti zelo zaupa, zato ti pošilja takšne preizkušnje«. Njegove besede me niso potolažile, kakor da se me sploh ne tičejo. Čudila pa sem se temu, da so me včasih v času hudega trpljenja, ko sem se približala spovednici, moje strašne muke nenadoma zapustile, vendar so me takoj, ko sem se oddaljila od spovednice, napadle še bolj silovito.

Tedaj sem padla z obrazom na tla pred Najsvetejše in ponavljala besede: »Tudi če bi me ubil, bom zaupala vate.« Zdelo se mi je, da v teh bolečinah umiram. Moja najstrašnejša misel je bila, da me je Bog zavrgel. Kasneje so sledile druge misli: Zakaj se moram truditi za kreposti in dobra dela? Zakaj se moram odpovedovati in izničevati? Zakaj izpovedati zaobljube? Zakaj moliti? Zakaj se posvečevati in poniževati? Zakaj se na vsakem koraku žrtvovati? Zakaj, ko me je Bog že zavrgel? Čemu ves trud? - Le Bog edini ve, kaj se je dogajalo v mojem srcu.

Ko je trpljenje tako strašno pritiskalo name, sem šla v kapelo in iz globočine svoje duše prosila: »Jezus, stori z menoj, kar hočeš. Povsod te bom slavila. Naj se mi vse zgodi po tvoji volji. Moj Gospod in moj Bog, slavila bom tvoje neskončno usmiljenje.« S tem dejanjem predanosti so popustile in izginile strahotne stiske. Zagledala sem Je-

zusa, ki mi je rekel: **Vedno sem v tvojem srcu.**

Neizrekljivo veselje je prešinilo mojo dušo in jo napolnilo z veliko ljubeznijo do Boga, s katero se je razplamenelo moje bedno srce. Vidim, da Bog nikoli ne dopusti več, kakor moremo prenesti. Ničesar se ne bojim. Če Bog duši pošlje veliko trpljenje, ji pomaga še z večjim usmiljenjem, čeprav ga duša sploh ne čuti. Zaupanje v Boga daje Bogu v takšnih trenutkih več časti kakor pa ure molitve v tolažbi. Zdaj vem: če Bog želi dušo držati v temi, je nihče ne more razsvetliti, niti knjiga niti spovednik.

Prihodnjč dalje

KAJ UČI KATEKIZEM O VICAH?

Kdor umre v Božji milosti, vendar še ni osvobojen vseh grehov in ne kazni za grehe, ne more takoj v nebesa. Sveti Janez takole piše o nebeškem Božjem mestu: »Vanj ne bo nikdar stopilo nič nečistega« (Raz 21, 27). Kdor se mora še pokoriti za svoje grehe, pride torej najprej v kraj očiščenja, ki ga imenujemo vice (to pomeni ogenj očiščenja).

Duše v vicah so polne grenkega obžalovanja svojih grehov ter gorečega hrepenenja po svetem, dobrem Bogu. S težkim trpljenjem se morajo spokoriti za svoje grehe. Njihova največja bol je, da ne morejo gledati Boga; njihova največja tolažba pa je, da ga bodo kmalu lahko gledale in da bodo za večno rešene.

Duše v vicah same ne morejo ničesar storiti, da bi si skrajšale trpljenje. Vendar pa se Kristus, njihov Odrešenik, neprestano zavzema zanje pri nebeškem Očetu in preko njega tudi Marija ter ostali svetniki v nebesih. S Kristusovo pomočjo lahko tudi mi molimo in darujemo za duše v vicah, da bi bile kmalu rešene svojega trpljenja.

Vice bodo trajale do poslednje sodbe. Po poslednji sodbi bosta samo še pekel in nebesa.

Vprašujete ODGOVARJAMO

LOJZE KUKOVICA

1 - Drugi Vatikanski koncil je izjavil, da je eden najtežjih in najusodnejših problemov današnjega sveta ateizem, brezboštvo. Vedno več ljudi trdi namreč, da ne veruje v bivanje nekega Boga, nekega najvišjega bitja, ki naj bi bil ustvaril svet in kateremu bo treba nekoč dajati odgovor za naše življenje. Moje vprašanje: Kako je mogoče, da so na svetu takšni ljudje? Ali ni celo od Boga razodet nauk – in ga torej moramo vsaj kristjani sprejeti – da je sam človeški razum zmožen spoznati, da obstaja neko nadzemsko osebno bitje, ki je ustvarilo ta čudoviti svet, v katerem nam je živeti?

Pojdimo po vrstih! Najprej vprašanje, kakšne ateiste (brezbožnike) poznamo? Tri vrste takih poznamo: najprej so to 'praktični ateisti', ki živijo in se ponašajo, kot da bi Boga ne bilo. Ti se sploh ne posvečajo resno teoretičnemu vprašanju, če

je ali ni Bog. Za to vprašanje se preprosto ne zanimajo, le živijo kot da ga ni. Drugo vrsto ateistov lahko imenujemo 'ateiste srca', ki bi radi, da bi Boga ne bilo, da bi se tako lahko bolj mirno in svobodno predajali svojim strastem. Tretja vrsta ateistov so pa 'umski ateisti', to so tisti, ki so se z navidezno veljavnimi dokazi prepričali, da ni Boga.

Da je veliko praktičnih ateistov, ki se ponašajo in živijo, kot da bi Boga ne bilo, je dejstvo. In žal kaže, da njih število raste. In verjetno so konciliski očetje predvsem mislili na to vrsto ateistov, ko so govorili o 'najtežjem problemu' današnjega sveta. To ugotavljamo lahko celo mi sami, če pozorno pogledamo v svet okoli sebe.

Je pa tudi veliko 'ateistov srca', kot sem imenoval drugo vrsto teh nesrečnežev. Ti sicer verujejo, da je Bog, a želijo, da ga ne bi bilo. Včasih to tudi javno priznajo v besedah ali pa v knjigah in revijah. Zakaj želijo, da ga ne bi bilo? Ker

ta Bog tudi kaznuje, če kdo hoče živeti brez ozira na moralne zakone, ki vežejo človeško svobodo. Ni pa resničnih ateistov, ki bi mirnega srca in res prepričano mogli trditi, da ni Boga. Samo srce nespametnega človeka, ne njegov razum, more reči, da ni Boga. Tako pravi tudi Sveto pismo: »Nespametni je rekel v svojem srcu (ne v svojem razumu): Boga ni!«

Poglejmo še na kratko – ni tu prostora za daljše razpravljanje o tem vprašanju – kateri so glavni vzroki ateizma. To so: najprej napuh, ki človeku zatemni um; pokvarjenost srca, ki se upira resnici, da je Bog, pred katerim bo treba nekoč dajati odgovor, ker ne more in ne sme dovoliti, da bi človek delal na svetu, kar bi hotel. Nekoč so nekega genija vprašali, kateri je vzrok, da so na svetu ateisti, pa je modro odgovoril: »Če hočete iz kakšnega človeka narediti ateista, umažite njegovo vest s tolikermi slabimi dejanji in zločini, da bo ob pogledu nanjo mogel vzkliniti: 'Gorje mi, če je Bog!' V tem in samo v tem je pri večini skrivnost ateizma.«

Tisti, ki ne verujejo v Boga ali pa se delajo, kot da ne verujejo, so ali ubogi nevedneži, ki se nikdar niso ukvarjali z verskimi vprašanji ali pa so to pokvarjeni ljudje – ošabni ljudje, moralni pokvarjenci, tatovi in ubijalci... ki nočejo, da bi Bog bival, ker bi morali potem tudi verovati, da jih bo kaznoval za njih nemoralno življenje. Za takšne ljudi je Bog bolj odvrten kot vsaka policija in vsaka človeška oblast. Znan francoski filozof, ki sam ni ravno živel po tem, kar je govoril in celo druge učil, namreč Jakob Rousseau, je rekel: »Imejte svojo dušo v takšnem stanju, da boste želeli, da Bog biva, in ne boste dvomili o njem.« Ali oni drugi Francozi, La Bruyère, ki je zapisal: »Rad bi videl kakšnega poštenega in moralno dobrega človeka, ki bi tajil božje bivanje. Tak človek bi vsaj govoril pošteno, a takšnega človeka na svetu ni.«

2 - Mi lahko kaj poveste o pomenu besede 'usoda'? In pa v

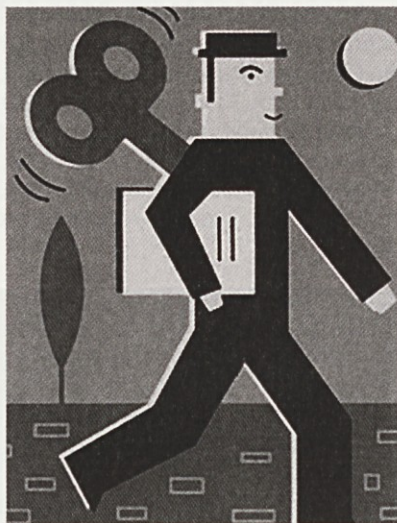
zvezi s tem, je morda res, da imamo vsi ljudje že vnaprej od Boga določeno usodo in ker da Bog naprej ve vse, kar se bo zgodilo v našem življenju, torej tudi, kar bomo mi storili v svojem življenju? Torej, da ne moremo nič spremeniti od svoje usode?

Verovati v usodo pomeni trditi, da je človekova bodočnost od vse večnosti vnaprej določena. Danes se beseda 'usoda' rabi v dveh različnih pomenih. V širokem smislu pomeni, da je to, kar se z nami godi, nekaj skrivnostnega. Mnogi pa besedo 'usoda' uporabljajo v ožjem pomenu, podobnem kot so ji ga dajale stare mitologije, ki so tajile, da bi bil človek svoboden in ki so tajile zato tudi božjo Previdnost. Beseda 'usoda' pa ima pomembno mesto tudi v ljudskih praznovostih in vražah.

Kršćanstvo pa uči, da je trditi, da nam je ljudem od vekomaj in natančno naprej določeno, kaj vse bomo v bodočnosti storili, isto kot tajiti, da je človek svoboden. Uči pa krščanstvo tudi, da ni nobenega nasprotja med naprej-poznanjem, ki ga ima Bog od vekomaj o vseh dejanjih, ki jih bomo ljudje storili v svojem življenju, in med svobodnim odločanjem nas ljudi za ta dejanja.

V pismu Hebrejcem je na primer rečeno: »Ni je namreč stvar, ki bi bila nevidna pred njim (Bogom). Pred njegovimi očmi je vse razgaljeno in odkrito. Njemu bomo dajali odgovor« (4,13). In tudi na mnogih drugih mestih Sveto pismo jasno uči to - isto resnico. Na primer, v psalmu 139: »Zusemi mojimi potmi si seznanjen« (Ps 139, 3) In: »Jezus je namreč od začetka vedel, kateri ne verujejo, in kdo ga bo izdal« (Jn 6,65).

Toda dogma o absolutni gotovosti, s katero Bog v svoji večnosti predvidi vsa človekova bodoča svobodna dejanja, prav nič ne nasprotuje drugi, od Boga razodeti resnici, da je človek svoboden in da bo prav zato, ker je svoboden, tudi odgovoren za svoja dejanja. Tudi cerkveni očetje so vedno učili, da božje naprej-videnje in vedenje za človekova dejanja na

noben način ne omejuje svobode teh človeških dejanj. Od Boga od vekomaj predvidena človeška dejanja se bodo tako, kot jih Bog predvidi, v bodočnosti res izvršila, a se bodo izvršila svobodno, ker jih je kot takšna, namreč kot od človeka svobodno storjena, Bog predvidel. Podobno piše veliki sv. Tomaž Akvinski: »Če Bog s svojim poznanjem, ki ni vezano na čas, vidi nekaj kot sedanje, potem se bo to gotovo zgodilo, a bilo bi zmotno misliti, da tisto dejanje zato ne bo od človeka svobodno narejeno, ker je Bog od večnosti predvidel, da se bo v času zgodilo.«

SV. AVGUŠTIN NAS UČI

Pravilna raba bogastva

Četudi Gospod kot pravičen sodnik vedno obsoja lakomnost, nas pa tudi kot odličnega učitelj uči, kako je treba pravilno uporabljati zemeljsko bogastvo. Pomisli, kako boš uporabljal svoje bogastvo, da v tvoji hiši ne bo brez koristi, kar ti je dal Bog.

Imaš zlato in srebro? Je to dobrina, seveda pod pogojem, da ju pravilno uporabljaš. Ne boš ju pa dobro uporabljal, če boš ti hudoben. Zlato in srebro sta nekaj slabega za slabe in dobrega za dobre. Ne ker bi jih ti kovini naredili dobre, temveč ker se zlato in srebro uporabljata prav, ker sta v dobrih rokah.

Se poteguješ za kakšno častno mesto? Tudi to je nekaj dobrega, če ga uporabljaš v dobro. Kolikim je bila čast vzrok propada, koliko drugim je pa čast služila kot sredstvo za dobra dela! Bodi dobro drevo, a ne umišljaj si, da boš lahko rodil dobre sadove, če si slabo drevo. Iz slabega drevesa se ne da dobiti dobrih sadov. Spremeni srce in spremenila se bodo tvoja dela. Izruvaj iz njega lakomnost in vsadi vanj ljubezen. Kakor je lakomnost korenina vsega zla, tako je

ljubezen korenina vsega dobrega.

O, ko bi ti vedel, kaj je dobro! To, kar hočeš imeti, ni veliko dobro. Dobro je to, kar ti nočeš biti. Obrni oči na samega sebe. Ti sam bodi predmet študija, pregledavanja in odkrivanja. Kar ti v tebi ne ugaja, to iztrebi, kar ti pa ugaja, to si želi, to si pridobi. Če spoznaš, da si brez dobrih del, kakšno korist boš imel, če hrepeniš po zunanjih dobrinah? Kaj ti pomaga, če imaš skrinjo polno zakladov, če je pa vest prazna? Kaj ti koristi, kar imaš, če pa nimaš tistega, ki ti je vse to dal? Ne stavljal zatorej upanja na negotovo bogastvo, ampak na živega Boga, ki ti daje obilo vsega v tvoje uživanje. Časne dobrine, da jih uporabljaš, večne, da jih uživaš.

Ko bi ti resno mislil na negotovost bogastva, bi se nikoli ne ponašal z njim, ampak bi se ga vedno bal. Kolikor bogatejši bi bil, toliko bolj zaskrbljen bi bil, ne samo za večno življenje, temveč tudi za časno. Mnogi reveži so mirneje živeli sredi burnega sveta, medtem ko so mnogi drugi bili iskani in zasledovani prav zaradi svojega bogastva. Mnogi so obžalovali, da so imeli, česar niso

mogli obdržati za vedno.

Mnogi so se tudi kesali, da niso poslušali Gospodovega nasveta, ki jim je govoril: *Ne nabirajte si zakladov na zemlji, kjer jih uničujeta molj in rja in kjer tatovi spodkopavajo zidove in kradejo; nabirajte si raje zaklade v nebesih.* Mnogi, ki niso hoteli ravnati tako, so se morali kesati, da niso ubogali, ker so zgubili ne samo svoje imetje, temveč so se zaradi bogastva zgubili tudi oni sami.

Glede bogastva, ki ga tako ceniš, ti svetujem, kaj naj storiš: rad ga imej, če hočeš, a tako da ga ne boš zgubil. Če ga namreč ljubiš za ta svet, bo preminulo s teboj vred. Če ga torej ljubiš, pošlji ga naprej na kraj, kamor boš ti lahko šel za njim, tako da ga boš lahko ljubil ne le tu, ampak da ga ne boš zgubil ne v življenju ne v smrti. To je moj nasvet. Nisem ti rekel: vrzi ga proč, temveč ohrani ga. Hočeš hraniti zaklade? Prav, ne rečem ti, da ne, a ti povem, kje. Glej v meni nekoga, ki ti hoče svetovati, ne pa ugonobiti.

Mirno ga daj Bogu: daj se v roke Bogu, ki ti hrani denar v nebesih, kakor te vodi tudi na zemlji, dokler živiš. Hočeš hraniti svoj denar? Hrani ga, kakor se ti zdi prav in če najdeš koga, ki ti ga more bolje hraniti kot Kristus, izroči mu ga z vsem zaupanjem. Ne upiraj se, sprejmi moj nasvet: daj svoje bogastvo lačnemu Kristusu in si boš nabiral zaklad v nebesih. Naredi njega za hranilca tvojih zakladov. Če se bojiš, da bi postal žrtev kakšne prevare ali pa iščeš koga, ki naj ti jih nese tja, ti je Kristus na razpolago tako za eno kot za drugo stvar. On te ne bo ogoljufal in celo nosil bo stroške prenosa.

Ne rečem ti, da daš vse. Obdrži, kolikor potrebuješ in še več. Od vsega daj le del. Koliko? Desetino? Desetino so dajali pismouki in farizeji. Sramota! Desetino so dajali oni, za katere Kristus še ni prelil svoje krvi. Če so pismouki in farizeji dajali desetino in ti misliš, da daš ne vem

koliko, ko daš revežu kos kruha, ki predstavlja komaj tisoči del tega, kar imaš. Vendar te ne grajam zaradi tega. Vsaj to naredi. Bom te pa spomnil, kar je rekel Gospod: *Če vaša pravičnost ne bo večja kot pismoukov in farizejev, nikoli ne pridete v nebeško kraljestvo.* Gospod govori jasno, kot zdravnik

gre naravnost do rane.

Vprašaj sam sebe; premisli, kaj daš in od kolikega vzameš; koliko daš in koliko ti ostane; koliko uporabiš za miloščino in koliko ohraniš. Bodi velikodušen v dajanju in razdajanju svojega in daj veliko na stran, da dosežeš večno življenje.

GOVORI KRISTUS

O tvojem bogastvu ti govorim jaz, ki sem tvoj Gospod in ti dam nasvet, kaj moraš storiti. Ljubiš bogastvo? Ljubim ga, mi odgovorjaš. Pošlji ga torej naprej in ko ga boš poslal naprej, pojdi sedaj za njim s srcem, dokler živiš. In tako bo tam tvoj zaklad, kjer bo tvoje srce. Če zakoplješ v zemljo svoje srce, naj te bo sram, kajti lažeš mi, ko se te povabi: *Kvišku srca!* In ti odgovorjaš: *Imamo jih pri Gospodu.* Celó v cerkvi ne govoriš resnice in me varaš, kot redno delaš z ljudmi. Praviš: Imam ga pri Gospodu, pa ga imaš zakopanega v zemljo. Kjer je tvoj zaklad, tam bo tvoje srce.

ODGOVARJA DUŠA

Gospod, sledil bom tvojemu nasvetu glede bogastva. Nočem postati

prevzeten in čakati na negotovost bogastva. Da bom mogel imeti dober temelj za prihodnost in si zagotoviti večno življenje. Že sem poslal naprej v nebo, kar imam in kar posedujem, kot da bi tega ne imel. Je mar nebeško kraljestvo vredno le toliko kot moje premoženje? Neprimerno več, se niti primerjati ne da. Živel bom še malo časa in potem bom umrl. V tvojem kraljestvu pa ne bom nikdar umrl, bom živel večno.

Tam bom resnično bogat, kjer ne bom imel nobene potrebe več. Gospod, naredil ti bom prostor med svojimi otroki, boš eden od moje družine. Boš del mojih otrok, ker te bom štel med svoje otroke, tebe, ki si moj Stvarnik in tudi moj brat. Kljub razdalji med menoj in teboj si me blagovolil narediti za svojega brata. In kot edinorojeni od

Očeta si hotel imeti sodediče. Kako velikodušno si ravnal z menoj in kako bedno sem ti povračal! Kar dam tebi, ki si moj Gospod, bo meni v korist in mojim otrokom, medtem pa ne bo koristilo ne meni ne njim, kar nespametno hranim za svoje otroke.

Zakaj je čas tako velika milost?

Čas je zares velika milost, kajti kar storimo za večnost, bo ostalo za večno, kar storimo za tuzemsko, pa bo prešlo.

Kaj bi povedali bolnim?

Vse naj darujejo. Vse naj darujejo iz ljubezni do Boga, in tako bodo lahko največ zaslužili za nebesa. Za zdravje naj tudi molijo; pogosto naj Bogu Očetu darujejo Jezusovo kri za zdravje; to je zelo pomembno.

Marija Simma

Kip fatimske Marije romarice v Stični

p. ANTON NADRAH, iz Družine

**Prve sobote in posvetitev družin kot priprava na prihod
kipa fatimske Marije romarice v Stično**

Od 12. do 22. junija 2008 bo na pobudo Odbora za posvetitev Jezusovemu in Marijinemu Srcu (JMS) ter na povabilo nadškofa mons. Alojza Urana v baziliki v Stični milostni kip fatimske Marije.

Tja so povabljeni vsi verni iz Slovenije, ki hočejo poglobiti svoj odnos do Božje Matere in njenega Sina: posamezniki, družine, župnije, gibanja, molitvene skupine idr. Večerni program ob 20. uri bodo z mašno daritvijo in procesijo s kipom večinoma vodili škofje. Natančnejši spored bo objavljen pozneje.

Družine naj bi se v letu družine pred prihodom fatimske Marije romarice pripravile na izročitev in posvetitev Marijinemu in Jezusovemu Srcu ter bi se pred milostnim kipom tudi posvetile. Odbor za posvetitev JMS predlaga župnikom, rektorjem Marijinih svetišč ter drugim predstojnikom in voditeljem raznih skupin, da kot pripravo na oba dogodka od 2. februarja do 7. junija 2008 organizirajo pobožnost petih prvih sobot in k njej povabijo vernike.

Zakaj tak način priprave? Znano je, kako sta bila ljubljanski škof dr. Gregorij Rožman in božji služabnik Lojze Grozde zavzeta za obhajanje prvosobotne pobožnosti in sta jo vzela kot pripravo na posvetitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Škof Rožman je novembra 1942 obiskal papeža Pija XII. in mu predložil načrt posvetitve ljubljanske škofije Marijinemu Srcu. Kot pripravo je nato določil pobožnost petih prvih sobot, od januarja do maja 1943. V nedeljo, 30. maja 1943, je v ljubljanski stolnici izvedel slovesno posvetitev ljubljanske škofije Marijinemu brezmadežnemu Srcu. Osmošolec Lojze Grozde je na prvi petek, 1. januarja 1943, ko se je v

stiški baziliki udeležil pobožnosti prvega petka, odšel domov na novoletne počitnice tudi zato, da bi širil prvosobotno pobožnost v domačem kraju. Na prvi petek so ga na Mirni zajeli in mučili partizani in ga nato v noči s petka na soboto usmrtili. Svoje mlado življenje je kot mučenec daroval ravno na prvo soboto.

Tokrat naj bi po možnosti prvo soboto obhajali tako, kot je Marija priporočila sestri Luciji. Pri obhajanju prvih sobot običajno ne upoštevamo vseh potrebnih pogojev. Treba je izpolniti vse pogoje z namenom zadoščevanja Marijinemu brezmadežnemu Srcu: opravimo spoved, prejmemo

zadostilno sv. obhajilo, zmolimo en del rožnega venca in poleg tega petnajst minut delamo Marijinemu brezmadežnemu Srcu družbo s premišljanjem ene ali več skrivnosti rožnega venca. Najbolje je, da to naredimo tako, da pred vsako desetko preberemo kratko misel v zvezi s tisto desetko in jo tri minute premišljujemo. Kdor nima na voljo besedila, da bi ga prebral, se bo potrudil, da se bo vživel v tisto desetko, ki jo bo molil, ter jo pred molitvijo tri minute premišljeval. Tako se bo vadil v premišljevalni molitvi. Udeležimo se mašne daritve in litanij Matere božje, obnovimo izročitev Marijinemu brezmadežnemu Srcu in prejmemo blagoslov z Najsvetejšim. Kot pomoč za premišljevanje je na voljo nekaj knjižic, iz leta 2003 tudi šmarnice. V Stični imamo knjižnico Rožni venec in knjigo Premišljevanje rožnega venca.

V opatovi kapeli v Stični bo prvosobotna pobožnost priprava na obisk fatimskega kipa Marije romarice, in sicer 2. februarja, 8. marca, 5. aprila, 3. maja in 7. junija, vsakokrat ob 10. uri. Upoštevani bodo vsi potrebni pogoji. Spovedniki bodo na voljo. Tudi sicer naj bi kot pripravo na obisk pogosto molili rožni venec. Marija je fatimskim pastirčkom naročala, naj ga molijo vsak dan. Molitev je več vredna, če jo molimo skupaj, saj poznamo Jezusove besede: »Če sta dva izmed vas na zemlji soglasna v kateri koli prošnji, ju bo uslišal moj Oče, ki je v nebesih. Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi« (Mt 18,19)

MAHATMA GANDHI, indijski državnik:

Nisem kakšen znan pisatelj ali učenjak. Preprosto poskušam biti mož molitve. Da kljub trpljenju nisem brez notranjega miru in ravnotežja, je zato, ker sem oboje dobil v molitvi.

Moje najljubše svetopisemsko besedilo

ERNA BERČAN, Ljubljana

»Jaz sem vinska trta in moj Oče je vinogradnik. Vsako mladiko na meni, katera ne rodi sadu, odstrani; in vsako, katera rodi sad, otrebi, da rodi še več sadu«

Jn 15,1-2

Svetim pismom sem se osebno srečala pred petimi leti v delavnicah molitve za življenje, ki sta jih vodila zakonca Knez. Šolanje me je pritegnilo in tako sem moč božje besede tudi dejansko izkusila. Po duhovnem vikendu pred štirimi leti, ki sta ga vodila zakonca Siter, pa je postalo Sveto pismo moj vsakdanji spremljevalec, pomočnik v življenju. **»Zakaj moj pomočnik si postal, radujem se v sencih tvojih peruti. Moja duša se tebe drži, tvoja desnica me podpira«** (Ps 63,8-9).

Ko smo letos v juniju brali božjo besedo preroka Jeremija, mi je odlošek: **»Če me boste iskali, me boste našli, in ko me boste iskali z vsem srcem se vam bom razodel«** (Jer 29,13), odmeval v srcu več dni. Prvi vikend v juliju je bil na Kureščku seminar p. Jamesa Manjackala, ki sva se ga z možem Tonetom udeležila. Že prvi dan so me govori pritegnili, me prevzeli in napolnili z Svetim Duhom, zato sem Gospoda prosila, naj se mi razodene. Da Gospod ne bi

imel pretežkega dela, sem mu ponudila nekaj možnosti, kako naj se mi razodene. Moram povedati, da do sedaj nisem imela nobene želje po Gospodovem razodetju, saj sem bila zadovoljna z odnosom, ki sem ga vzpostavila z njim, bolj osebni odnos z njim pa me je plašil. Prišla je nedelja, pod šotorom se je zbirala množica ljudi, ki jih je p. James s prevajalcem Danijem pripravljaj na izlitje Svetega Duha. Začelo se je slavljenje in češčenje Najsvetejšega, p. James pa je nad vsakim posameznikom molil za izlitje Svetega Duha. Slavila sem ga z vsem srcem, z vso dušo in z vso močjo. Češčenje je trajalo približno dve uri, ko sem od oltarja, kjer je bilo izpostavljeno Najsvetejše, opazila med množico Jezusa iz Nazareta, Srce Jezusovo v škrlatnem plašču. Začela sem ga vabiti: **»Jezus pridi k meni.«** Vedela sem, da bo prišel, med hojo pa je iskal pripravljena srca in jih blagoslavljal. Ko je prišel do mene, se je ustavil. Prosila sem ga, naj vstopi. Za nekaj trenutkov je Jezus izginil, in ko sem ga na svoji desni ponovno zagledala, je nekdo po mikrofonu povedal: **»Jezus hodi med nami.«** Ne bom opisovala tega trenutka, ker se ga ne da opisati. Ko sem šla zvečer spat, nisem mogla zaspati. Spraševala sem Jezusa, ali je vstopil v moje srce oziroma zakaj ni vstopil. Dobila sem jasen odgovor: **»Kje me pa ti imaš?«** V tistem trenutku sem se spomnila, da sem 22. junija 2001 dala posvetiti našo družino Jezusovemu in Marijinemu srcu, v spomin na to sem dobila sliko Srca Jezusovega in Marijinega, in ker mi slika ni bila všeč, sem jo porinila med obleko. V naglici sem začela iskati sliko in jo po nekaj minutah tudi našla. Gospoda sem prosila odpuščanja in ga počastila. V nekaj dneh pa mi je v roke prišla zgibanka o razodetju Srca Jezusovega sv. Marjeti Alacoque, kjer med drugim piše: **»Glej to Srce, ki je tako ljubilo ljudi, da ni opustilo ničesar, ki se je izčrpalo, da bi izpričalo svojo ljubezen. Za plačilo pa prejema samo nehvaležnost, sramoto, bogokletstvo, hlad ...«** Pri teh besedah mi je neznana bolečina stisnila srce in v zavest mi je prišel odlomek: **»Vem za tvoja dela, da nisi ne mrzel ne vroč. O, ko bi le bil mrzel ali vroč!**

Ker pa nisi ne vroč ne mrzel, ampak mlačen, sem pred tem, da te izpljunem iz svojih ust« (Raz 3,15-16). Srce Jezusovo in Marijino je po božji besedi in milosti prišlo v našo družino, kjer ju večkrat počastimo z litanijami Srca Jezusovega in litanijami Matere Božje. Obhajanje prvih petkov in prvih sobot je tako postalo stalnica mojega življenja. Nebeškemu Očetu sem hvaležna, da je vstopil v moje srce, otrebil mladiko in pripravil prostor za delovanje Besede.

Iz Družine

IZBERI ŽIVLJENJE

Opredelitev za poslanstvo

PRIMOŽ KREČIČ

Bistveno za življenje je v tem, da ga sprejmemo v njegovem spopadu z neživljenjem in kaosom. Papež Janez Pavel II. je močno poudaril, da smo vsi z neizogibno odgovornostjo poklicani, da se brezpogojno odločimo v prid življenju (prim. Evangelij življenja, št. 28), da postane življenje večja svetinja, bolj sveta od užitkov in utapljanja v podzavestno, bolj sveta od denarja, oblasti in lenobe. Tu je še vedno svež Mojzesov klic v puščavi, ko je šlo izvoljenemu ljudstvu za preživetje. **»Glej, danes sem ti predložil življenje in smrt,**

Zrcala komunizma nekoč in danes

MATJAŽ RUSTJA

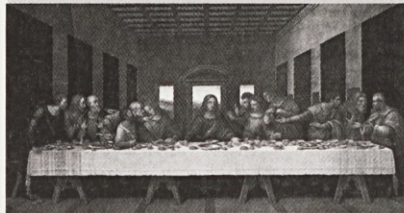
Ni pretirano, če zapišemo, da je bil gost oktobrskega srečanja v Društvu slovenskih izobražencev naravnost briljanten. Dr. Bernard Nežmah je s več kot dvournem pogovoru z moderatoriko večera, dolgoletno kolumnistko Dela in publicistko Alenko Puhar, in z občinstvom prodorno, jedrnat, natančno in z neobičajnih zornih kotov predstavil vzgibe, želje, pripravo in potek, a tudi pomen svojih intervjujev, zbranih v sveže tiskani knjigi. Z njim je hotel najti odgovor na poglavitna vprašanja o nastanku, vzdrževanju in zakulisju komunističnega sistema.

Nežmah je po izobrazbi sociolog, tako da zelo rad primerja idejo s prakso iz vsakdanjega življenja. Z besedo neposrednih akterjev preresetava 'svete resnice', predstavlja družbene iluzije, protislovja in laži ter stalno stremi po novem, tudi neobremenjenem spoznavanju. Premišljeje in si postavlja vprašanja o vsaki zadevi, ker vsak detajl pripomore k celoviti podobi bližnje preteklosti. Ni naključje, da je Puharjeva v uvodnih besedah predstavila Nežmaha kot enega najbolj učinkovitih piščočih ljudi na Slovenskem, ki ga odlikujejo prodornost, zajedljivost in zbadljivost. Njegov nemirni duh lahko bolje spoznamo tudi po tem, da je že od leta 1988 v službi pri tedniku Mladina, redno pa se oglašča tudi v reviji Ampak, kar je za slovensko sceno dokaj nenavadno. Zbirka pogovorov Zrcala komunizma je izšla pri založbi Modrijan. Gre za izbor 23 intervjujev z nekdanjimi veljaki jugoslovanskega komunističnega režima ali ljudmi, ki so bili z režimom povezani oz. so zaradi njega trpeli. Pogovore je od leta 1995 do 2005 objavljval v Mladini. Naj navedemo le nekatera odmevna imena. Profesor ekonomije Aleksander Bajt, ki se je šele pred smrtjo izkazal kot velik disident, je z natančnim preučevanjem partizanskih in

li življenje v izobilju (prim. Jn 10,10). Za to se moremo z lučjo te vere podati v boj za življenje in še bolj odločno živeti ter oznanjati evangelijsko življenje.

Iz tednika *Novi glas*

Iz zgodovine dominikanskega samostana

Cerkev in samostan Santa Maria delle Grazie sta v Milanu v Italiji. Samostansko obednico krasi slavni Leonardo da Vincijev mural »Zadnja večerja«.

Leta 1463 je milanski vojvoda Francisco Sforza odredil gradnjo dominikanskega samostana in cerkve na kraju, kjer je bila majhna kapela, posvečena Materi božji »delle Grazie«. Pod vodstvom arhitekta Guiniforte Solari-a je bil samostan dograjen leta 1469, cerkev pa 1482. Kasneje je Ludovico Sforza odločil reformirati samostan in apsidno (polkrožni prostor okrog velikega oltarja cerkve); ta dela so bila končana leta 1490.

V notranščini najstarejšega dela cerkve, ki je v gotskem stilu, izstopajo v desni kapeli krasne freske Gaudenzia Ferraria iz zgodovine Kristusovega trpljenja. V isti kapeli je bilo tudi Tizianovo Kronanje s trnjem. Na vratih, ki peljejo v zakristijo, pa freska slikarja Bramantina.

V noči 15. avgusta 1943 je angloameriško bombardiranje prizadelo cerkev in samostan. Obednica je bila do tal porušena, le nekateri zidovi so se rešili, med njimi tisti s »Zadnjo večerjo«.

Prevedeno iz *Un Minuto con María*

blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod« (5 Mz 30, 15-19). Prav tako odmeva odločna opredelitev Mojzesovega naslednika Jozueta: »Jaz in moja hiša pa bomo služili Gospodu« (Joz 24,15). Opredelitvi sledi naročilo: »In zdaj, Izrael, kaj zahteva od tebe Gospod, tvoj Bog? Samo to, da se bojiš Gospoda, svojega Boga, da hodiš po vseh njegovih poteh, ga ljubiš in služiš Gospodu, svojemu Bogu, z vsem srcem in z vso dušo, da izpolnjuješ Gospodove zapovedi in njegove zakone, ki ti jih danes zapovedujem, da ti bo dobro« (5 Mz 10, 12-13). Tudi Mojzesov naslednik Jozue je pred odločilnimi dejanji ljudstvo spomnil na vse, kaj jim je Bog naredil, in jih pozval k odločitvi glede življenja ali smrti: »Dal sem vam deželo, ki je niste obdelovali, in mesta, ki jih niste zidali, vendar v njih prebivate, vinograde in oljčnike, ki jih niste sadili, vendar jih uživate. Zdaj se bojte Gospoda in mu služite v neoporečnosti in zvestobi; odpravite bogove, ki so jim služili vaši očetje onstran reke in v Egiptu in služite Gospodu. Če pa je slabo v vaših očeh, da bi služili Gospodu, si izberite danes, komu hočete služiti: ali bogovom, katerim so služili vaši očetje onstran reke, ali bogovom Amoréjcev, v katerih deželi prebivate« (Joz 24,13-14).

O nujnosti odločitve govori tudi Nova zaveza. Jezus je po evharističnem govoru postavil svoje učence pred odločitev, ali bodo vztrajali na poti z njim ali pa odšli (prim. Jn 6). V govoru na gori je predstavil dve poti in dvojce vrat: široka vrata in široko pot pogubljenja ter ozka vrata in strmo pot življenja (prim. Mt 7,13-14). On sam je pokazal, kako se hodi po tej poti in kako more biti zmagovita, čeprav je bolj naporna. Opredelitev je tako zapisana v samo bistvo krščanskega življenja, v krst in vse krščansko življenje. Brezpogojna odločitev za življenje doseže polno moč tedaj, ko izvira iz vere v Kristusa in se nasloni na zmago njegove ljubezni. Nič nam tako ne pomaga, da se pozitivno spoprimemo v spopadu med smrtjo kot Kristusova velikonočna žrtev. Premagal je smrt, da bi ime-

režimskih virov postavil tezo o nesmislu partizanskega osvobodilnega boja.

General, diplomat in eden najožjih Titovih sodelavcev Vladimir Velebit je pol stoletja molčal o svoji skrivni poti med bitko na Neretvi leta 1943 v Zagreb, kamor se je šel o miru pogajati na neški generalštab. Na Nežmahovo vprašanje, zakaj je molčal, je odgovoril, da se je bal, da ga je bilo strah Udbe. Tak odgovor je sicer Nežmah dobil od mnogih komunističnih veljakov; ni pa zadovoljiv, ker so to bile ključne osebnosti tedanjega političnega ustroja.

Hrvaški sociolog, partizan Josip Županov je po raziskavah na partizanskih virih zatrdil, da režim živi, ker je v permanentni krizi. Po izvoru Slovenec, po izbiri pa Srb Stevo Žigon je v Nežmahu izzval raziskovanje o skrajnih odločitvah.

Nežmah privlačno prikazuje življenjsko zgodbo svojih intervjuvancev, s primernimi vprašanji pa še posebno rad izpostavlja protislovja in nedorečenosti pri izjavah intervjuvancev ali razgalja predsodke, ki so se na njihov račun uveljavili v družbi. Debata v DSI je še v marsičem osvetlila povojni režim in odnos do njega v samostojni Sloveniji. Nežmah je obdelal problem disidentov, ki jih Slovenija v pravem pomenu besede ni poznala, razen Pučnika. Povojni poboji so v ljudeh pustili tako nočno sled, da so pred to grozoto mnogi obupali. Izpostavljeno je bilo mnenje, da današnji komunisti ločujejo dobro in slabo režima, za slabo pa ni v Sloveniji nihče odgovoren. Problem je še vedno ogromna teža polstoletne indoktrinacije, ki zavira demokratično razmišljanje in jasno obsodbo totalitarizma. Pa tudi zarota molka je, tako kot v preteklosti, izredno učinkovito sredstvo omejevanja demokratičnih dinamik. Tudi o vlogi in življenju medijev je bila izrečena marsikatera pikra, saj v veliki meri še niso dosegli demokratične evropske zavesti.

Iz tednika *Novi glas*

ROJSTVA, POROKE in SMRTI v slovenski skupnosti v Argentini leta 2007

KRSTI: Viktorija Marija Radoš-Laiño, Franco Agustín Caridi-Možina, Delfina Hirschegger-Navarro, Milena Grilj-Skvarča,

Federico Santolaria-Petkovšek, Ivan Matej Vodnik-Jelenc, Maksimilijan Barle-Goljevšček, Tomaž Godec-Avğuštín, Magdalena Grilj-Vombergar, Janez Ignacij Kocmur-Košir, Matej Jože Miklič-Martín, Martin Aleksander Brula-Selan, Andrej Modic-Urbančič, Anika Rode-Kremžar, Edith Bajda-Čad, Máximo Gaspar Gallardo-Skvarča, Lola Ledesma-Senovršnik, Aleš Bajda-Hirschegger, Santiago Oblak-Klemenčič, Damian Magister-Zupanc, Avğuštín Skale-Ayala, Marko Aleksander Bertoncelj-Vivod, Martina Klemenčič-Santiago, Valentina Selan-Ceberio (24 krstov).

POROKE: Blaž Miklič in María Paula Martín, Albert Aleksander Klare

reich in Nadja Marija Kogovšek, Saul Valencia in Marija Itatí Grbec, Marcelo Fernández Becerra in Silvija Pavla Burja, Marjan Čampa in Roxana Lorena Forlini, Matjaž Grintal in Ivana Ríos, Valentin Markež in Constanza Bucella, Marjan Martin Fajfar in Analía Blanco, Federico Almasia in Anica Truden, Gonzalo Medina Fernández in Erika Bajda, Martin Selan in Ingrid Kopač, Rodolfo Pablo Justoni in Mariana Maineri Osterc, Nicolás Milone in Urška Šmon, Fernando Berčič in Geraldine Rome, Erik Wolfart in Zofija Zorko, Tomaž Grohar in Romina Gil, Walter Berčič in Patricia Larrosa, Mirko Grbec in Martina Gajšek, Janez Bajda in Belén Coll, Guillermo Jury in Marjana Vitrih, Jani Dobovšek in Nicole Berger, Franci Martin Šmon in María Elina Iannizzotto, Juan Pablo Pisano in Alenka Vivod, Danijel Kocmur in Marijana Petkovšek, Pablo Lemos in Monika Urbanč. (25 porok)

SMRTI: Karel Martinčič (48), Marko Bajuk (91), Veronika Jerman roj. Petkovšek (39), Miha Peternel (70), Boža Čuk (88), Jože Malovrh (70),

Karel Gričar (88), Bogo Urbančič (82), France Erjavec (89), Niko Tomc (96), Antonija Rožanec roj. Marolt (80), Kristina Podstudenšek roj. Flores Vaesken, Ivanka Marinič roj. Makovec (52), Ivan Šiler (73), Janez Bregar (76), Marija Danijela Mehle (2 tedna), Kati Paz roj. Hirschegger (52), Štefka Šuštarčič roj. Ovniček (84), Franc Lobnik (85), Aleksander Baraga (76), Lojze Mehle (68), Anita Zanoškar (85), Ciril Sajovic (80), Milan Volovšek (84), Franci Urbančič (53), Jože Omahna (86), Silvija Šerjak roj. Gabrijelchich (62), Tone Trpin (81), Ana Vovk roj. Koščak (83), Slavka Dejak roj. Tomažič (89), Peter Čarman (84), Pavle Novak (79), Jože Dejak (86), Laura Kočar roj. Roveda (55), Štefka Berlot (88), Janko Kalan (62), Alicia Irma Skvarča roj. Fernandez (74), Olga Magdalena Skvarča roj. Dimnik (56), Stanko Oberžan (85), Martina Berlot roj. Maček (82), Jože Havelka (71), Anton Mastnak (85), Franc Sodja (92), Jože Rožanec (85), Izidor Tomažič (78), Tončka Sušnik roj. Hafnar (87), Jože Rant (76), Fanika Lah roj. Furlan (84), Ana Petkovšek roj. Podržaj (85), Jana Rode roj. Hirschegger (66), Janko Petrič (85), Ciril Kren (86), Marija Mehle roj. Habič (82), Stanko Jerebič (77), Vinko Klemenčič (75), Štefan Zadavec (80), Ivanka Skvarča roj. Tomažević (71), Anton Logar (93), Cristina Duh roj. Conde (62), Franci Osterc (76), Rado Kovačič (69), Vera Brusnikin roj. Rus, Marko Bajuk (69), Janez Štern (66), Rudi Leber (83), Anton Levstek (85), Angela Dermastja roj. Us (83), Anica Indihar roj. Adamič (92), Ivan Arnšek (80). (69 smrti)

Polje, kdo bo tebe ljubil...

ERNEST HIRSCHEGGER (15)

Na postaji Retiro smo stopili na vlak, prtljago pa oddali v tovorni vagon. V potniških vagonih so bile lesene klopi. Vlak se je ustavljal na mnogih postajah. Občudovali smo obširne pašnike in množice krav, ovac ter prašičev in letanje ptičjih jat. Kmete, ki so orali s traktorji. Ko smo se bližali mendoškim goram, smo z daljnogledom gledali v ono smer. Z nami se je peljala skupina mornariških dopustnikov. Nekomu sem posodil daljnogled, ki ga je podajal še drugim toliko časa, da ga ni bilo več nazaj... Ko izstopimo na mendoškem kolodvoru, nas je sprejel uradnik banke, pooblaščenec UNRRA-e, in nas odvedel v večje gostišče, kjer smo zopet mogli ostati brezplačno, saj smo bili brez denarja.

Nšli smo se z nekaterimi znanimi rojaki, ki so semkaj prišli nekaj mesecev prej in so že vsi imeli skromna stanovanja in delo. Gradbenik Karel Kavka, znan še iz Ljubljane, je kot podpodobenik podjetja Nasassi zaposlil več Slovencev, tako sva tudi brat in jaz dobila službo kot zidarska pomočnika z obljubo 24 pesov dnevne plače. S temi dohodki bi oba skupaj zmogla najeti hišo. G. Kavka bi podpisal jamstvo za pogodbo. Našla sva manjšo novo hišo v mestni četrti Guaymallén. Rojak Peter Bajda, ki je imel številno družino, me je opozoril, naj ne pokazem otrok, če se bom s kakim lastnikom pogajal. Ta je zahteval 350 pesov najemnine. Ko smo se selili in nam je lastnik dal ključce, vpraša, če so ti otroci naši. »Seveda,« sem dejal. »Čestitam vam!« je dejal. Od obeh družin skupaj nas je bilo dvanajst.

Odtod pa do delovnega mesta je štiri kilometre daleč. V soseščini so stanovali še drugi ro-

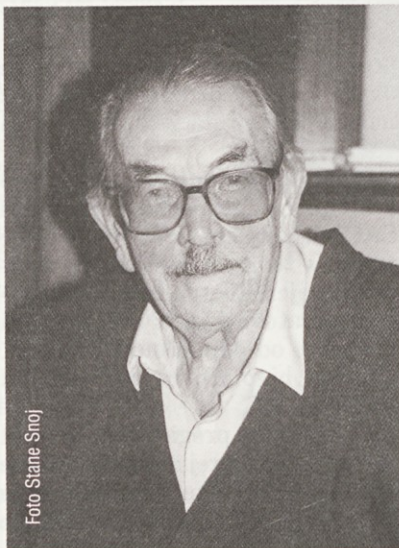

Foto Stane Snoj

jaki. Vsako jutro smo se zbrali in skupaj hodili na delo. Vozil je tramvaj, a nismo imeli 5 centavov za vožnjo. S seboj smo jemali malo hrane za kosilo. Ko je bil prvi plačilni dan – plačevali so vsakih 15 dni – sva prejela prvo plačo, vendar ne po 24, temveč po 16 pesov na dan. Podpisala sva pač prejem, ne da bi pogledala, kaj je napisano. Pozneje sva zvedela, da je pisalo 24... Kaj se hoče, smo v Argentini.

Delala sva še naslednjih 15 ali več dni. Med opoldanskim odmorom je prišel neki gospod, ki je iskal dva delavca, po možnosti brata, za delo v manjši keramični delavnici, ne da bi morala kaj znati o tej obrti. Odločila sva se z mislijo, da bi se naučila tega dela in imela neki poklic. Plača pa bi bila le 13 pesov na dan, vendar z možnostjo za nadure.

Gospodar delavnice sredi mesta je bil advokat dr. Leiva, dober človek. Po 15 dneh naju je pohvalil in dal prvo plačo. Kupil sem strokovno knjigo o keramiki

in španski učbenik. Ob večernih urah sem se sprti učil iz obeh knjig in med tem zaspal.

Bilo je leto 1950. Dne 24. marca je bil rojen naš prvi »Argentinec« Gabrijel. – Po nekaj mesecih sporoči dr. Leiva, da hoče oddati ali prodati delavnico, zato jo ponudi nama z olajšavami plačevanja. Dobilo bi se lahko ugodno posojilo v banki. Dasi sva se že toliko navadila in bi bila zmožna voditi podjetje, se vendar za to nisva mogla odločiti.

Kmalu potem je delavnica prenehala delovati. Medtem se je na drugem kraju gradilo večje keramično podjetje družbe SACLA. Vprašala sva za delo in so naju radi sprejeli. Moje delo bi bilo v oddelku za poskuse, laboratorij z manjšo pečjo in vsemi potrebinami, bratovo delo pa v stranski delavnici za proizvodnjo novih modelov in razmnoževanje modlov iz mavca. Ker je bila ta nova tovarna predaleč, sva najela v bližini večjo staro hišo z velikim vrtom in vinskimi trtami.

Ko je bila tovarna in 26 metrov dolga peč dograjena, se je zaposlilo 50 delavcev in delavk, potem pa postopoma še več.

Iz Buenos Airesa je prišel tehnični vodja in en predelavec. Bilo je kakih 40 različnih modelov, največ krožnikov in skodelic, za katere je bilo treba po 1000 modlov. Vendar brez težav ni šlo. Delavci so zlorabljali zaščito sindikata, pogosto so se zamenjavali tehnični vodje. Ko tudi že četrti ni bil sposoben, so to službo ponudili meni. Treba je bilo premisliti in se posvetovati.

Otroci so bili zdravi, hodili so v bližnjo šolo in se kmalu naučili španskega jezika. Dne 31. decembra se je rodil Rafael Gašper, sedmi po vrsti.

Medtem sva zgradila malo pečico, Rudi je izdelal kipece za jaslice, naredil modle in sva pred božičem že prodala nekaj teh jaslic.

Počasi se je domača obrt povečavala, da so se tudi otroci začeli zanimati za to delo, gospodinja sta pa imeli dosti opravka z vrtom, kokošmi in seveda z otroki, da ni bilo preveč preprirov. K maši smo hodili v zgodovinsko cerkev La Carrodilla.

V tovarni sem prevzel dolžnost tehničnega vodja s pomočnikom, študentom keramične šole. Proizvodnja se je množila, s prodajo ni bilo težav, ker je največ izdelkov kupoval veletrgovec iz Buenos Airesa. Zaradi omenjene dolge peči, ki je pekla neprestano, sem moral zaradi okvare tudi ponoči tja. Bilo je nevarno delo zaradi električnih naprav. Število delavcev je naraslo do 120, med njimi 16 Slovencev, fantov, mož in deklet. Težave so bile z obiskom sindikalistov, ki so hoteli vedeti, koliko zaslužijo delavci. Na splošno je bilo v redu, vendar so zahtevali povišice in določili, kolikšna plača je obvezna za posamezno vrsto dela, ne glede na količino storitev.

Spomladi l. 1953 sta predsednik družbe in gerent želela, naj bi skupaj s knjigovodjem potovala v Buenos Aires na ogled več tamkajšnjih keramičnih delavnic. Nič novega nisem zvedel. Vrnila sva se v soboto. Moja prva skrb je bila iti v tovarno. Pri vходу pa me ustavi vratar, rekoč, da ne smem notri. "Saj imam ključ!" sem rekel. Ni mi dovolil vstopa. Na dvorišču pa so stali štirje avtomobili.

Drugo jutro pridem na delo in prosim pojasnila. Gerent mi pove, da so sprejeli dva strokovnjaka, Poljaka in Čeha, ki bosta prevzela tehnično vodstvo, mene in brata pa vabi, da prevzameva vodstvo manjše keramične delavnice, ki je zasebna last glavnega predsednika SACLA družbe. Tako! Sam predsednik dela za hrptom konkurenco lastni družbi? Jaz pa naj bi jima razkazal obratovanje in jima izročil formule in druge podrobnosti?

Gerentu sem rekel, da s takim umazanim poslom ne bom sodeloval. Šel sem na pošto in oddal brzojav, da se odpovedujem službi.

Kot omenjeno, sva z bratom povečavala našo malo domačo obrt, ne da bi kakorkoli škodovala SACLA-i. Ostali so mi dolžni zaostalo plačo in pol, za nadomestek pa dovolili, naj si vzamem material, opeko, surovine in barve. Ker v tej hiši ni bilo zadosti električne energije, sva najela prostor pri sosedu, Avstrijcu, doma iz Kuffsteina,

kjer je bilo naše zadnje taborišče. Zgradila sva peč in nabavila stružnik.

Dne 7. maja 1953 je bil rojen osmi otrok, Peter.

Tehnično vodstvo onih dveh 'strokovnjakov' je trajalo samo pol leta. Bila sta odpuščena. Med družabniki družbe so nastala nesoglasja in tovarna se je zaprla.

Minilo je eno leto, najina delavnica je dobro napredovala, zaposlila sva slovenska delavca in dve dekleti. V družbo z nami je z nekoliko kapitala vstopil sosed in vodil prodajo.

Po več kot enem letu pridejo k meni trije gospodje, družabniki SACLA-e, nagovarjat me, naj se vrnem v tovarno in sicer kot navidezni najemnik, da bi tovarna začela obratovati in bi smel jemati nekatere od odpuščenih delavcev. Dobival bi plačo in odstotke od prodaje.

Dal sem se pogovoriti, se vrnil in zaposlil najprej najboljše znane delavce in delavke. Posrečilo se je obrat spraviti v poln tek. Tudi že omenjeni trgovec iz Buenos Airesa, naš glavni kupec, s katerim sva se dobro poznala, je bil zadovoljen. Brat Rudi pa je uspešno vodil in delal v domači keramiki.

Komaj je spet minilo malo več kot leto, je vodstvo tovarne spet pripeljalo drugega tehnika iz Italije, ki naj bi prevzel tehnično vodstvo, jaz pa naj bi razložil vse potrebno in ga vpeljal v vodenje obrata. Istočasno so meni ponujali mesto prvega predelavca, 'capataza'. Tega ponižanja nisem sprejel, raje sem se vrnil v domačo delavnico. Minilo je pol leta, ko so tega tehnika odpustili, tovarno zaprli in družba SACLA se je razšla za vedno.

Ko se že dolgo ni nič pošiljalo trgovcu v Buenos Aires, je prišel k meni na dom vprašat, kako in kaj. Razložil sem mu vso zadevo. Pravil je, da bo šel v San Juan, kjer ima prijatelja, ki bi vzel v najem tamkajšnjo zapuščeno keramično delavnico, če bi bil jaz pripravljen prevzeti vodstvo. Odšel je v San Juan in se drugi dan vrnil z novico, da je njegov prijatelj Gonzalez pripravljen vložiti nekaj kapitala za začetek, ko bi to delavnico vzel

v najem. Lastnica je bila družba SAISA, hladilniški obrat za shranjevanje pridelkov in mleka. Imel je lastni električni generator in tudi državno industrijsko električno energijo.

Po pogovoru in posvetovanju z bratom in družabniki ter z domačimi sem se odločil, da grem tja. Da ne pozabim: dne 5. oktobra 1954 je prišla na svet hčerka Katarina, Kati.

V okolišju, kjer smo živeli, je neka vdova prodajala dve hiši. Večjo sem kupil jaz, manjšo pa brat. Obe družini sta se preselili, vsaka se je vselila v svojo hišo. Družba treh članov, Slovencev, bi kupila mojo hišo in vanjo prenesla keramično opremo. Tako smo se dogovorili in sklenili, da to izpeljemo takoj, ko iz San Juana sporočim in ko se preseli tudi naša družina. Zgodilo se je kot dogovorjeno. Po desetih dneh se preseli vsa družina v novo stanovanje in delo se je pričelo. Na pomoč sta mi prišli dve delavki, Gefka Grintalova in Kristina Zarnikova, potem sta pa delala tudi Jana in Miha.

Proizvodnjo izdelkov smo pošiljali onemu trgovcu v Buenos Aires. Gonzalez pa je začel zaostajati z mojo plačo, a se je dalo potrpeti. Tako je poteklo uspešno leto.

Neko jutro grem, kot ponavadi, v SAISA, da priklopijo električni vod, ki je zvezan z delavnico, predelavec pa mi reče, da ne sme priključiti in da naj grem k gerentu. Ta me povabi v pisarno in vpraša ali bi bil pripravljen ostati na tem mestu v delavnici, če bi jo družba ponovno prevzela v svojo upravo. Začudil sem se, saj sem vedel, da ima González najemniško pogodbo za 5 let in da bodo že z njim uredili. Ta dan smo ostali brez elektrike in brez dela. Gerentu pa sem rekel, da bi ostal, če zadevo uredi z najemnikom.

Zadevo sem sporočil Gonzalezu, ki je prišel takoj nato v SAISA-o. González je nato vložil pravno pritožbo in delo se je prenehalo, jaz pa ostal brez službe. Povrh mi je bil Gonzalez dolžan dve mesečni plači, ki jih je kril dolgoročno z obveznicami. Dne 27. avgusta 1956 se je rodila Zalka.

Druič dalje

82 LET ŠMONOVE MAME

V Mendozi je že pred dvema letoma praznovala 80-letnico življenja gospa Tončka Šmon, roj. Kveder. Rodila se je 14. junija 1925 na Lešarjevi kmetiji v Prevojah pri Domžalah. Že od mladih let in vse življenje je dobro poznala kmečko delo, saj je bila četrta od štirinajstih otrok v družini. Že od zgodnje mladosti je poznala fanta iz sosedne vasi, Mirka Šmona, ki je leta

kasneje postal njen mož. Najlepša mladostna leta sta ji vzela vojska in revolucija. Devetnajst let stara je bežala z očetom in starejšo sestro v Avstrijo. Z domobranci se je umaknil na Koroško tudi njen zaročenec Mirko, domobranec. Z vetrinjskega polja sta šla oba v taborišče Peggez pri Lienzu na Tirolskem, kjer sta se poročila. Proti koncu leta 1946 sta se preselila z ostalimi »Lienčani« v špitalsko taborišče, kjer sta bila dve leti. V tem taborišču se jima je rodil prvi sinček Vladko. Ko sta bila postavljena pred izbiro, v katero državo se hočeta izseliti, sta se odločila za Argentino. Novembra 1948 sta se poslovila od špitalskega taborišča in odpotovala s transportom, ki je peljal v italijansko пристanišče Genova. Od tu je odrinila severnoameriška vojaška ladja General Sturgis z veliko skupino beguncev, med katerimi je bila tudi Šmonova mlada družina, da jih je decembra

Od zgoraj: Šmonova mama s svojimi hčerami in sinovoma - ... s svojimi vnuki - ... s svojimi vnukinjami - Levo: Mamina družina na praznovanju njene 80-letnice v Mendozi

1948 zkrcala v Buenos Airesu. Po kratkem bivanju v tem vele mestu so se Šmonovi, kot tudi več znanih družin iz špitalskega taborišča, za stalno preselili v Mendoza. V tem vinorodnem kraju pod argentinskimi Andi se je družinica povečala še za pet otrok. Šmonova mama ima sedaj 28 vnukov in 7 pravnukov.

Za njeno 80-letnico smo jo otroci presenetili z lepo in originalno zamišljenim praznovanjem, ki smo ga načrtovali že nekaj mesecev prej, da smo pravočasno obvestili sorodnike iz Slovenije. Tako je mama dobila obisk sedmih sorodnikov iz domovine komaj nekaj dni pred rojstnim dnevom. Na jubilejno slavo iz domovine so prišli njen brat, sva-kinje in sestrične. Slovesnost smo začeli s sv. mašo, katero je daroval g. Janez Cukjati. Sveta daritev je bila v zahvalo dobremu Bogu za našo mamo in tudi za pokojnega ata, ki že uživa večnost. Oba sta nam pokazala življenjski cilj, nas skrbno vodila in pripravljala na življenje. Med mašo smo peli vsi domači. Sledilo je slavnostno kosilo v salonu v od mesta precej oddaljenem parku, kjer so se vrstile slovenske pesmi, pozdravi, argentinska folklor in narodni plesi do večera.

Kmalu po tem praznovanju so sorodniki iz Slovenije začeli z organiziranjem prvega srečanja Lešarjeve rodbine, iz katere izhaja naša, Šmonova mama. K sreči smo se lahko udeležili tega snidenja v Sloveniji vsi njeni otroci: Vladimir, Jože, Marjana, Angelca, Bernarda in Tončka. Odpotovali smo septembra 2006. To pot v Slovenijo smo izkoristili tudi za kratek obisk Koroske, Benetk in Madžarske. Obisk prelepe slovenske zemlje in enkratna priložnost skupnega potovanja vseh bratov nam bosta ostala v neizbrisnem spominu. (Glej slike na platnicah - op. ur.)

Marjana

DR. ALEXIS CARREL, nobelovec za kirurgijo:

Molitev je človekovi rasti
potrebnejša od kruha.

+ Odšla sta +

JOŽE OMAHNA

Jože Omahna je bil rojen 17. marca 1921 na Petelinjku pri Blagovici v kamniškem okraju. V družini je bilo pet otrok, od katerih je samo eden še živ. Osnovno šolo je obiskoval v Blagovici. Deset let star je šel k stricu Jakobu Omahna, župniku v Dragatušu v Beli Krajini, kjer je nadaljeval osnovno šolo. Po končani osnovni šoli se je vpisal v meščansko šolo v Črnomlju. Dragatuš je oddaljen od Črnomlja osem kilometrov, zato je prehodil vsak dan šestnajst kilometrov.

Stric ga je učil igrati harmonij. Po smrti cerkvenega organista leta 1936 je kot petnajstletnik nadaljeval njegovo delo. Študij je nadaljeval na državnem učiteljskišću v Ljubljani. Stanoval je v Marijanišču. Takratni ravnatelj je bil dr. Jože Pogačnik, poznejši ljubljanski nadškof, prefekt pa lazarist Karel Volbank. Pri mašah je z orglami spremljal ljudsko petje, dvakrat tedensko pa pri dijaški maši.

V zgodnji mladosti je zgubil starše. Julija 1942 so partizani ubili strica. Od tedaj naprej se je preživljal sam. Inštruiral je študente. Poleg učiteljskišča je obiskoval orglarsko šolo in glasbeni konservatorij. Pridnost in skromnost sta mu pomagala, da je končal začrtani študij.

Leta 1943 se je udeležil tekmovanja ljudskošolskih pevskih zborov. Z marijaniškim zborom je osvojil prvo mesto. Podarjena mu je bila diploma in denarna nagrada.

Leta 1944 je šel k domobrancem v Trst, kjer je sodeloval pri vojaškem pevskem zboru. Njegova vojaška enota se je preselila v Postojno in potem v Vipavo. Tam je bil razrešen vojaških dolžnosti in bil nastavljen za učitelja na tamkajšnji osnovni šoli. Na fari je opravljal tudi organistovsko službo.

Aprila 1945 je odšel v Italijo, kjer je v vojaškem taborišču nadaljeval z vojaškim zborom. Po končani vojni se je preselil v civilno taborišče Monigo, kjer se je pridružil pevskemu zboru EPZ.

Nastop okteta 'Ivan Cankar' v dvorani v Slovenski hiši leta 1969

SPOMIN NA BRATA MARKA BAJUKA

streho. Kupil je zemljišče in s pomočjo dobrih prijateljev zgradil hišo. Ko je bil dom zgrajen, se je 8. decembra 1951 poročil z Olgo Šemrov. Po enem letu zakona se je rodil sin Matjaž in sledila je še hčerka Olga.

Po nekaj letih je zraven hiše kupil še dve zemljišči, ki sta bili kmalu polni sadnega drevja in zelenjave. Gojil je tudi čebele.

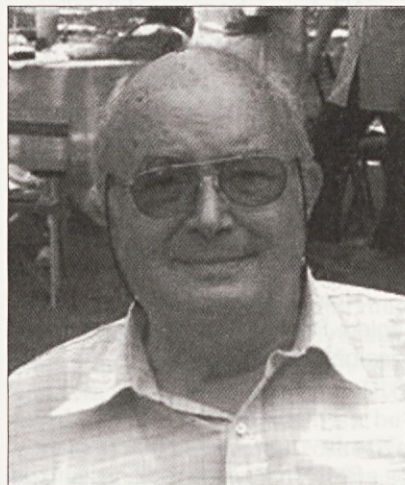
V Berazateguiju je septembra 1959 ustanovil cerkveni pevski zbor, ki je bil kmalu priznan od občine kot občinski zbor Händel (V kronologiji za zgodovino Berazateguija, ki se začne z letom 1837, je zapisano: 1959. *El 12 de septiembre se funda el Coro Haendel con la dirección del maestro José Omahna.*). Učil je tudi petje v šoli Ivana Cankarja in kmalu je nastal Cankarjev oktet, ki je redno sodeloval na »mladinskih festivalih« v Slovenski hiši. Oktet je tudi izdal ploščo »Spomin«. Ko so se člani okteta poročili in odšli iz Berazateguija, je ustanovil z mlajšimi štiriglasen melodijski orkester.

V Slovenski vasi v Lanusu je vidil osem let cerkveni pevski zbor. Po preselitvi v Ramos Mejijo je v cerkvi Marije Pomagaj na Ramón Falcónu s harmonijem spremljal ljudsko petje več let.

Po tridesetih letih dela v laboratoriju se je upokojil. Brezdelje je sovražil. Rešil ga je g. Herman Zupan, ki ga je zaposlil na njihovi »kinti« - pristavi. Zaživel je. Užival je v lepi občirni naravi, polni najrazličnejših mogočnih dreves in lepega cvetja. Kemija ga je zanimala, glasba veselila, delo na »kinti« pa ga je osrečevalo. Bil je sin gorenjskih planin, rojen na kmetiji.

Pri 84 letih ga je začel zapuščati spomin in srce je obolelo. Kljub boleznim je igral klavir več ur na dan – še štiri dni pred smrtjo. Ko se je 25. aprila 2007 pripravljala na pogreb svojega nepričakovano umrlega zeta Francija Urbančiča, ga je zadela kap.

Zapustil je ženo Olgo, sina Matjaža s ženo Sašo, hčerko Olgo in pet vnukov.

Predragi Marko!

V zadnjih mesecih sem si želel o marsičem pogovoriti s teboj. Ko sem te videl na bolniški postelji, so se mi misli porajale s preveliko hitrostjo. O nekaterih zadevah sva se pogovorila, mnogih nisem pravočasno spravil na dan. Kratki obiski v terapiji nama niso izpolnili upravičene želje.

V koncilski poslanici bolnim in trpečim je zapisano: »*Vedite, da niste osamljeni niti izločeni niti zapuščeni niti nekoristni. Vas je izvolil Kristus, da ga upodobite v svojem življenju. V njegovem imenu vas koncil pozdravlja z ljubeznijo in se vam zahvaljuje. Zagotavlja vam prijateljstvo in podporo Cerkve in svoj blagoslov.*«

Prepričan sem, da si med boleznijo doživljal te misli.

Dobro si vedel, da nam je življenjska pot posejana s trpljenjem. Vedel si, da ni vstajenja brez križa.

»*Ne more biti moj učenec, kdor si vsak dan ne zadene svojega križa na svoje rame...*«

Skozi dolge tri mesece smo te spremljali. Nikdar nisi poskušal križa odložiti. Nisi bil nejevoljen, vse si vdačno sprejemal.

Opazili smo in bili nate ponosni,

Zgoraj: Nastop na Domobranski proslavi 1980
Spodaj: Jože na Zupanovi kinti leta 1980

Maja 1948 se je z ladjo Olimpia pripeljal v Argentino in se naselil v mestu Berazategui. Zaposlil se je v tovarni Cristalerías Rigolleau. Kot organist v berazateški cerkvi se je spoznal s šefom kemičnega laboratorija omenjene tovarne. Po njegovem posredovanju je dobil službo v kemičnem laboratoriju. Da je dobil več znanja v kemiji, se je vpisal v večerno tehnično šolo ing. Huergo v Buenos Airesu in dobil naslov técnico químico industrial.

Kmalu je začel misliti na lastno

kako si se boril: hotel si živeti, če bi ti bilo tako usojeno. S teboj smo trpeli in prosili, naj se zgodi božja volja.

Malo si govoril, saj zaradi zdravniških naprav nisi utegnil. Vse si nam z očmi povedal.

Nikdar ne bom pozabil najinega zadnjega pogovora. Težko sem ti razodeval svoje neurejene misli. Ti si pa z očmi potrjeval. Lepo sva se razumela. Bilo je na predvečer tvojega odhoda.

Če te je Gospod določil, da si ga upodobil, si to marljivo izpolnil. Težak križ si sprejel in nosil do zadnjega diha.

Hvala, Marko, za neprecenljiv zgled. Prosim Gospoda, naj ti podari zaslužen nagrado.

+ + +

Brat Marko se je rodil naši družini kot prvi sin 19. maja 1938 v Mariboru. Sledili smo trije: Božidar, nato Jurij in Andrej.

Spominjam se, kako sva se v prvih letih razumela, ostala dva brata sta bila premajhna za skupno igranje. Po dveh letih smo se iz Maribora vrnili v Ljubljano. Očka je nadaljeval s poukom latinščine, mamica se je posvečala samo nam otrokom.

Spominjam se, kako ponosen si odhajal v osnovno šolo. Čakal sem tvoj vsakodnevni povratek, da sva bila skupaj. Skupaj sva nosila zamesen kruh v pekarno, mnogokrat po zasneženi Ljubljani.

Kako naj pozabim na tuljenje siren, ki so v tistih letih naznanjale polete čez Ljubljano? Samo enkrat nisva ubogala ukaza in nisva bežala v zaklonišče. Pred hišo sva doživela, kar je bilo sicer otrokom prepovedano. Prestrašena sva videla, kako je bomba razklala na dvojce hišo skoraj nasproti našega doma.

Doživljala sva še druge zanimivosti. Na našem vrtu, pod češnjo, so imeli vojaki postavljen protiletalski kanon. Čez dan smo veseli sedeli na njem, nismo vedeli, zakaj je ta velika

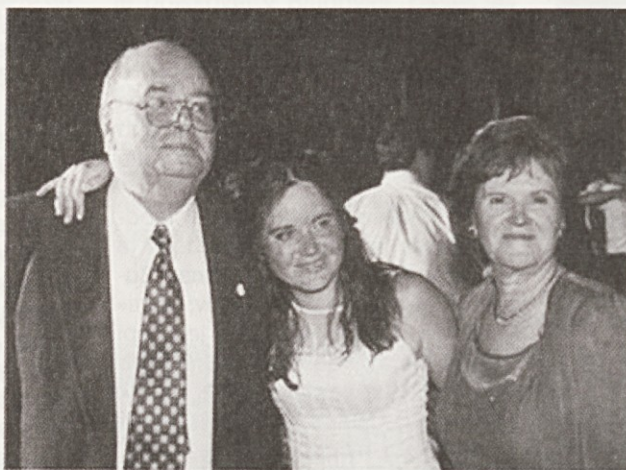
igrača na našem vrtu. Tako smo otroci doživljali vojno.

Neko nedeljo maja 1945 smo se odpravili na dolgo pot čez Ljubelj v Vetrinje v Avstrijo. Spominjam se pešačenja, dolgega in temnega tunela, vojakov, ki so surovo rinili v nasprotno smer. Spominjam se domobrancev, s katerimi so se starši posvetovali, potem še lesenega mostu čez reko, velikega polja, šotorov in kolib, kritih z lubjem, in tople hrane, ki so jo dobri ljudje kuhali v velikih loncih.

Spominjam se šole v Spittalu. Ponosen sem bil nate, ko si bil sprejet v številno skupino ministrantov in si pel pri mladinskem zboru.

Na tiste dni imam lepe spomine, otroka sva bila v šestem in osmem letu starosti.

Nikdar ne bom pozabil, kako sva prvič branila našo mamico pred angleškim oficirjem, ki je s pištolo v roki zahteval podatke o bivališču našega očka. Skrit je bil nad lesenim stropom. Iskali so ga, ker je bil na seznamu zahtevanih od komunistov. Če bi ga našli, bi ga vrnili v Slovenijo v gotovo smrt. Malo je manjkalo, da

Marko Bajuk s svojo ženo Vero in hčerko

takrat nisva Angleža podrla na tla. Ni se več vrnil.

Zvečer sva prisluškovala pogovorom staršev in pogosto opazila mamične solze.

»Kaj bo z nami? Kaj nas še čaka?« Tako smo otroci odraščali in dozorevali v prezgodnji zaskrbljenosti.

Marko Bajuk kot šolarček pri sprejemu škofa dr. Gregorija Rožmana v Mendozii

Po dveh letih čakanja smo bili sprejeti za naselitev v Argentini.

Spominjam se prvega skupnega pogleda na veliko ladjo, ki nas je naslednji dan odpeljala v neznano deželo. Odpluli smo oktobra 1948. Bil si izjemno nadarjen za jezike. Že

v Mendozii si prvi najbolje obvladal nov jezik. Mnogim si pomagal s tolmačenjem. Bil si mi zgled na vseh področjih.

Skupaj sva začela srednjo šolo in to na gimnaziji, ki je imela vključen pouk latinščine in grščine. Starša sta nas navduševala za sodelovanje pri študentskih organizacijah, še posebno posvečenim verski vzgoji, kakršna je bila takrat Katoliška akcija.

Potem si se vpisal na agrarno fakulteto in leta 1961 diplomiral kot inženir agronom. Prvič sva se morala ločiti, ker sem takrat odpotoval v Córdoba na študij arhitekture.

Občudoval sem tvoje udejstvovanje kot profesor in pozneje več kot 35 let član univerzitetnega sveta tako na Agrarni fakulteti kakor pri vodstvu državne univerze. Mnogokrat sva govorila o poučevanju. Veselo si sledil očetovemu zgledu poklicnega

Duhovno življenje je objavilo

MAREC

PRED 70 LETI (1938)

Slovenska šola na Paternalu deluje že drugo leto, prav tako šola v Villa Devoto nadaljuje svoje delo. 7. marca je bila tam prireditev, ki jo je obiskal tudi tudi poslanik dr. Izidor Cankar. V svojem govoru je spodbujal vse, ki se poštvalno trudijo, da se naša beseda ne pozabi. Šolo vodi ga. Bajtova iz Kobarida, ki je napravila učiteljske v Tolminu.

Dušni pastir Janez Hladnik je 27. marca ob 11. uri imel slovensko službo božjo v **Berisso za rojake, ki tam živijo**. Že od 8. ure naprej je nudil priložnost za spoved. Čeprav je zelo deževalo ves dan, je prišlo čez 50 Slovencev. Tudi popoldanske obrede je dež kazil.

Konec meseca je Janez Hladnik odšel na **pastoralni obisk** med rojake v Cordoba, Rio Ceballos, Alta Gracia, Villa Oviedo, nato pa še v Rosario, v bližnje okraje Saladillo in Barrio de las Delicias.

PRED 60 LETI (1948)

Priložnost za slovensko sv. spoved je bila v naslednjih cerkvah: Santa Rosa (Janez Hladnik), Santa Julia (Anton Orehar), Santa Amelia (A. Grčman), San Pedro (J. Knafelj) in San José de Flores (p. G. Arko OFM).

13: Društvo **Samopomoč Slovencev**, ki združuje predvojne prekmurske naseljence, je praznovalo 5-letnico postavitve lastnega doma na Centenera 2249 in 11. obletnico društva. Na sporedu so bile deklamacije in odrski prikaz **Bucek v strahu**.

Do sedaj je prišlo v Argentino kakih 600 novih slovenskih beguncev, marca se pričakuje naslednjih 700,

med njimi 100 družin z otroki.

Veliki teden v Buenos Airesu so rojaki praznovali na Avellanedi in na Caballito (ne v cerkvi Santísimo Sacramento blizu пристanišča, kot je bilo predvideno, ker je ladja Santa Cruz prišla po Veliki noči).

29: **Prišla je ladja Santa Cruz s 529 Slovinci**. Veliki teden so praznovali na ladji; med njimi je bilo devet duhovnikov. Do sedaj je prišlo kakih 1300 slovenskih beguncev na račun IRO (mednarodne organizacije za begunce) in 200 na lastne stroške. Na poti je novih 800. Večje skupine so šle v Comodoro Rivadavia (petrolejski vrelci družbe Diadema, 1860 km iz Buenos Airesa), v Mendoza (1100 km), v San Luis (835 km) in na javna dela na letališču v buenosaireškem predmestju Ezeiza (32 km).

PRED 50 LETI (1958)

Oglas v *Oznanilu*: »Duhovna obnova (rekolekcija) Katoške akcije bo tretjo nedeljo v maju na običajnem kraju in običajni uri«.

3: Po 2. občnem zboru odseka SDO v Lanusu so odsek vodile predsednica Francka Strah, podpredsednica Zdenka Virant, tajnica Anica Suhadolnik, blagajničarka Milka Burja, referentka za šport Mara Črnak, ref. za petje Marica Urbanija ter gospodinji Anica Pelan in Mira Lužovec. Duhovni vodja je Janez Petek CM.

30: SPZ Gallus je za desetletnico svojega obstoja priredil **koncert slovenskih in tujih pesmi** v zahvalo za **naklonjenost**, s katero rojaki spremljajo njegova prizadevanja. Čisti dobiček je razdelil med slovenske domove: Slovensko hišo, Pristavo v Moronu, Naš dom v San Justu in Slovensko vas v Lanusu.

vzgojitelja. Istočasno si se posvečal raziskovanju. Danes občudujem in sem ponosen, koliko tvojih znanstvenih spisov je tiskanih po revijah in knjigah. Izrabil si vsako priložnost za študij in izpopolnjevanje tako svoje stroke kakor splošne izobrazbe. Zanimal si se za glasbo, tehniko, tehnologijo, biologijo. Vse leta si poučeval v Slovenskem srednješkolskem tečaju.

Učenci so te pogosto predlagali za voditelja študijskih potovanj. Bil si direktor institutov, številnih komisij in žirij. Od mladih let si sodeloval pri Društvu Slovencev v Mendози, bil dvakrat predsednik, odbornik in zadnja leta tiskovni referent. Dolga leta si poučeval v Slovenskem srednješkolskem tečaju.

Ni važno samo, kaj vse si v življenju storil. Važnejši je zgled, ki si ga zapustil svoji družini, učencem in mladim Slovincem v Mendози.

Zženo Vero Ašič sta ustvarila številno krščansko družino. Trije fantje in dve dekleti ter petnajst vnukov žaluje ob tvojem prezgodnjem odhodu. Zapustil si življenje na zemlji 30. novembra 2007.

Zanimljivo ti je bilo za vse, kar ti je življenje nudilo. Ves čas si sledil udejstvovanju brata Andreja v Sloveniji in nam o vsem podrobno poročal.

Mnogokrat sva govorila o veseljju naših staršev v onstranstvu, kako vesela gotovo sledita življenju svojih sinov in kako nam vidno pomagata. Verujemo v občestvo svetnikov, kar je velika resnica.

Imel si kriterij za razsojanje in iskanje vrednot ter resnice, bil si veren človek in zaveden Slovenec.

Prepričan sem, da si tudi ti hrepenel po večnem življenju, ki nikdar ne propade.

Vedel si, da ljubezen vse zmore in da bomo končno vsi uživali skrivnostno večno luč.

Prepričan sem tudi, da te bo dobri Bog bogato obdaril.

Tvoj zgled je globoko vklesan v naših dušah.

Marko, na svidenje v večnosti!

Tvoj brat Božidar

iz naše kronike

METKA MIZERIT

RAST I. je 20. oktobra 2007 obhajala v Slovenski hiši 35. obletnico odhoda s **SLOVENSKEGA SREDNJEŠOLSKEGA**

TEČAJA RAVNATELJA MARKA BAJUKA. Ko je prišlo do zamisli, da PRVA RAST izvede maturantsko potovanje, je profesor Tine Debeljak (ml.) dobil spremljevalce in se odločil za Bariloče. Spremljevalci so bili g. Jure Rode, gospodična Mija Markež in g. Janez Zorec. Na potovanje so povabili še zavodarje iz Adroqueja in se skupno odpravili na dolgo pot z vlakom proti jugu. Imeli so tako dobro spretnost, da sta se dva od maturantov odločila za duhovski poklic, eden pa je postal operni pevec solist. Po 35 letih so ugotavljali, da jih je življenje razteplo po vsem svetu, da imajo zastopnike v Severni Ameriki, v Kanadi, štiri v Sloveniji, štiri v Bariločah, ena sošolka pa je celo že v večnosti.

Srečanje so pričeli s sv. mašo v zahvalo, nato pa v spomin na rajne profesorje, katehete, starše in na pokojno sošolko. Praznovanje so nadaljevali v mali obednici, kjer so obujali lepe spomine ob pogrntjenih mizah in se navduševali za nova srečanja v Bariločah, pa morda kdaj celo v Sloveniji.

Decembra se v Argentini začnejo **ŠOLSKE POČITNICE.** Tudi slovenske šole so zaključile pouk in otroci so se veselo poslovili do prihodnjega leta.

ZAKLJUČEK PREŠERNOVE ŠOLE NA PRISTAVI je bil v soboto, 1. decembra. Dopoldne so imeli otroci in učiteljstvo zahvalno sv. mašo, ki jo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Popoldne je bila prireditev v dvorani. Najprej so najmlajši zapeli nekaj pesmic Marjanke Ayerbe. Učile so jih še: Helena Zarnik, Lučka Rant Papež, Polona Pintar Lazar in Veronika Žagar Petelin. Nato so učenci predstavili igro "Maček v črnilu", ki jo je po Slomškovem berilu dramatiziral g. Miha Gaser in jo je Prešernova šola že igrala v Slovenski hiši. Učenci višjih razredov so pod vodstvom Veronike Zurc Boh zapeli: *Tam gori za našo vasjo*, *Nagelj slovenski* in *Nikdar slabe volje*. Višjo skupino so učile še: Gabi Bajda Križ, Andrejka Papež Córdoba, Anka Savelli Gaser in Matjaž Čeč. Letošnji osmošolci so se zahvalili učiteljicam in učiteljem, ki so jih učili vsa šolska leta. Helena Zarnik pa se je zahvalila gospe Anki Savelli Gaser za ves trud in vsa leta, ki jih je posvetila otrokom Prešernove šole. Zahvalili so se tudi odboru

staršev, ki mu je predsedovala Klavdija Rant Urbančič. Nasvidenje prihodnje leto.

V ROŽMANOVI ŠOLI v San Martinu so srečno **KONČALI 55. ŠOLSKO LETO** v soboto, 1. decembra. Na dvorišču Slovenskega doma je dr. Jure Rode daroval sv. mašo za učence, starše in učiteljstvo. Akademijo so nadaljevali v spodnji dvorani. Marta Jerman je pozdravila vse občinstvo in goste. Zapeli so obe himni in sledila je predaja zastav najboljšim učencem 7. razreda. Voditeljica šole Nina Pristovnik Díaz je nagovorila vse zbrane in opisala delovanje šole. Nato so nastopili učenci v prizoru ob knjigi Slovenske pravljice. Otroci iz vrtca, 1. in 2. razreda so zaplesali ob pesmi *Prijateljice lutke, dober dan*. Učenci 5. in 6. razreda so uprizorili Slomškovo pesem *Dva potepena šolarja*. Župančičevo pesem *Naše luči* so predstavili učenci 7. in 8. razreda. Palčki skakalčki so zaplesali otroci 3. in 4. razreda. Vsi pa so nato zapeli sledeče pesmi: *Moj očka*, *O moj preljubi dragi dom*, *Čuk se je oženil* in *Cici* himno. Na oder so prišli učenci, ki so končali osnovno šolo. Voditeljica jim je izročila spričevala, oni pa so recitirali Kuntnerjevo: *Jaz*

RAST I. se je spominjala svoje 35-letnice s srečanjem v Slovenski hiši. Foto Franci Cukjati

te imenujem mati. Njihova učiteljica Vera Podržaj se je od njih poslovila. Predsednik Doma dr. Viktor Leber jim je izročil spominska darila. Predsednik šolskega odbora se je zahvalil učiteljskemu zboru in staršem za sodelovanje in pomoč. V Rožmanovi šoli so poučevali: dr. Jure Rode, Nina Pristovnik Díaz (voditeljica), Olga Kociman, Lučka Petkovšek, Marta Rupnik Jerman, Magda Zupanc Petkovšek, Vera Breznikar Podržaj, Saši Podržaj in Marjeta Gerkman Žagar (petje). Po prireditvi so učencem razdelili spričevala, zvečer pa jih je **OBISKAL SV. MIKLAVŽ** v spremstvu angelov, ki so lepo zaplesali (zamisel Monika Zupanc Filipič). Nebeški dobrotnik je bogato obdaril pridne otroke.

POUK JE ZAKLJUČILA tudi **JEGLIČEVA ŠOLA ABC PO SLOVENSKO** v soboto, 1. decembra. 30 učencev je pod vodstvom svojih učiteljic predstavilo prizor »Kje je luna«? V besedi in pesmi so povedli gledalce na nebesni svod. Sledila je lutkovna uprizoritev odraslih študirajočih pod vodstvom prof. Marjetke Stariha Hostnik. Ob koncu so vsem učencem razdelili spričevala, si voščili blagoslovljene praznike in vesele počitnice. Gostoljubni starši učencev so na vrtu Slovenske hiše pripravili okusen prihrizek.

Letos so poučevali: voditeljica Pavla Grbec, Ana Urbančič Loboda, Zofija Loboda, Andrejka Loboda, Ahlin Ljudmila, Marinka Logar Arias, Marjana Kovač Batagelj. Petje je poučevala Saši Jelenc Vodnik.

SLOMŠKOVA ŠOLA je **ZAKLJUČILA** **POUK** v nedeljo, 2. decembra. Pater dr. Alojzij Kukovica je daroval zahvalno sv. mašo. Sledila je akademija, ki jo je uvedla Alenka Prijatelj Schiffer. Voditeljica Slomškove šole Mateja Hribar Šmalc je podala poročilo o poteku šolskega leta in drugih dejavnostih učencev Slomškove šole. Sledili so nastopi: 1. in 2. razred sta recitirala "Deset prstkov imam". 3. razred je podal pesem "Žabeceda", 4. "Ekvator", 5. in 6. "V šoli", 7. "Dva potepena šolarja" in 8. "Janičar". Vsi učenci so nato nastopili v pevskem prikazu "K teti na kmetijo v Zali log",

ki ga je pripravil učitelj petja Marcelo Brula. Razredničarka 8. razreda ga. Meta Debeljak Vombergar se je poslovila od učencev, ki so končali osnovno šolo. V imenu osmošolcev se je zahvalil učiteljsvu Ignacij Mazières, v imenu staršev pa Pavlinka Dobovšek Lenarčič. Letos so v Slomškovi šoli poučevali sledeči: katehet g. Franci Cukjati, voditeljica Mateja Hribar Šmalc, podvoditelj Marcelo Brula, tajnica Karla Malovrh Jakoš, katehistinji Mirjam Klemenc in Veronika Javoršek, učiteljice: Olgi Bohinc Vester, Cecilija Pregelj, Cintija Seljak, Ana Beltram Aguilar, Alenka Prijatelj Schiffer, Anka Smole Kokalj, Klara Marinič, Lucijana Hribar Podržaj, Meta Debeljak Vombergar, Monika Svetlin Pregelj. Knjižničarka Marjana Poznič Mazières, telovadba: Tatjana Panaino, Ayelén Ferreyra, Ciril Loboda, Pavel Marolt in Janko Koželnik.

Tudi **V BALANTIČEVI ŠOLI V SAN JUSTU** so **ZAKLJUČILI ŠOLSKO LETO** v nedeljo, 2. decembra. V stolnici je pater dr. Alojzij Kukovica daroval zahvalno sv. mašo, pri kateri je pel otroški pevski zbor. V Našem domu so imeli pred Marijino podobo šmarnice, nato pa v dvorani uradni zaključek. Od vseh učencev se je poslovila voditeljica šole Irena Urbančič Poglajen. Priporočala jim je, naj otroci in tudi starši med počitnicami uporabijo čas za branje. Osmošolci, ki so se poslovili od šole, so pripravili s pomočjo Pavlinke, prsrčen prizor. Od njih se je poslovila gdč. Angelca Klanšek, ki jim je naročila, naj gojijo versko življenje in naj bodo zvesti domovini svojih prednikov. Za spomin na slovensko šolo so odhajajoči osmošolci prejeli knjižni dar. V Balantičevi šoli so letos poučevali: voditeljica Irena Urbančič Poglajen, Marta Petelin, Monika Klareich Janežič, Sonja Poglajen, Marija Zupanc Urbančič, Erika Poglajen, Bernarda Krajnik, Danica Malovrh, Ivana Tekavec, Angelca Klanšek. Verouk: g. Franci Cukjati, Lučka Bergant Uštar in Rozalka Likozar. Petje: Kristina Škvarča Šenk, Marija Krajnik Štrubelj in Anica Mehle. Knjižničarka Alenka Belič Fantini.

Popoldne so se rojaki zbrali v

okrašeni dvorani **K PRIPRAVI ZA BOŽIČ** pod geslom: "Odprti srce za božič." Najprej je spregovoril dušni pastir pater dr. Alojzij Kukovica, ki je povabil vse navzoče, da tudi med počitnicami ne smejo pozabiti na duhovno življenje, molitev, sv. mašo in mesečno spoved.

Ob petju otroškega pevskega zbora so predstavili prizor po Andersenu pravljici "Deklica z vžigalicami" (Adrijana Kjuder). Otroci so zapeli: *Vprezimo sani, To je noč, Bele snežinke, Božična noč, Kako počiva Betlehem, Praznična, Spustite božič v srce, Za zvezdo, Poslušajte vsi ljudje, Marija se veseli, V hlevčku, Ko so pastirji, Sveta noč, Zavriskajte Bogu.*

Po odmoru **JE PRIŠEL SV. MIKLAVŽ** z angeli in obdaril pridne otroke.

Tudi **ŠOLA JOSIPA JURČIČA** v Carapachayu je **ZAKLJUČILA** **POUK** v nedeljo, 2. decembra. Letos so poučevale sledeče učiteljice: voditeljica Ani Klemen; Rezika Škulj Hanjaže in Helena Fink Žnidar. Verouk je poučevala Anka Pleško García.

V Slovenski vasi **V BARAGOVI ŠOLI** so letos **POUČEVALE**: voditeljica Lucijana Servin Čeč, Gizela Grbec, Klavdija Rozina, Helena Cerar Rot, Rotija Grbec, Lilijana Brulc. Pomočnika: Boris Rot in Cecilija Čampa. V oddelku ABC po slovensko Kristina Mehle. Petje sta poučevali: Monika Urbanija Koprivnikar in Anči Koprivnikar Rozina. Verouk gg. Jaka Barle in Pavle Novak.

MIKLAVŽ JE OBISKAL TUDI ROŽMANOV DOM v nedeljo, 2. decembra. Sv. mašo je daroval pater dr. Alojzij Kukovica. Ljudsko petje je vodila Anica Rode, na orglah ga je spremljala ga. Anka Savelli Gaser.

Dobrodelno kosilo so pripravile gospodinje iz San Justa pod vodstvom g. Olge Radoš. Možje pa so na žaru spekli piščance in krvavice. Po kosilu so žrebali srečke. Prva nagrada je bila umetniška slika Andrejke Dolinar Hrovat, naslednji pa dve leseni skrinjici. Sv. Miklavž je prišel v spremstvu angelov in obdaril vse stanovalce Doma in tudi prostovoljke, ki jih redno obiskujejo, jih zabavajo in jim krajšajo čas.

Z Miklavževim odhodom je bil uradni del zaključen, vendar so se rojaki še dolgo zadržali v prijetnem kramljanju.

OBČNI ZBOR SDO- SFZ je bil v nedeljo, 2. decembra, **V SLOVENSKI HIŠI**. Po maši je bil najprej skupni zajtrk, potem pa občni zbor, na katerem so bili izvoljeni sledeči odborniki: predsednik Andrej Žnidar, podpredsednik Luka Kenda, tajnika: Tomaž Vombergar in Marjana Jakoš, kulturni referenti: Tatjana Groznik, Ivan Malovrh in Luka Škulj, športni referenti: Tomaž Sušnik, Sonja Rozina in Matija Belec, gospodarja: Martin Zarnik in Tomaž Leber.

V ponedeljek, 3. decembra, je bil **V AVDITORIJU BELGRANO V BUENOS AIRESU BOŽIČNI KONCERT**. Sodeloval je tudi **MEŠANI PEVSKI ZBOR SAN JUSTO** pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar.

SREČANJE Z MAG. ŠINKOVCEM je bilo v petek, 7. decembra, **V RESIDENCI VELEPOSLANIŠTVA RS**. Državni sekretar mag. Matjaž Šinkovec je prišel v spremstvu pooblaščenice ministrice Barbare Žvokelj na nastop nove predsednice gospe Kristine. Ob tej priložnosti se je srečal tudi s predstavniki slovenske skupnosti. Goste je pozdravil veleposlanik prof. Avguštin Vivod. Podpredsednica Zedinjene Slovenije prof. Neda Vesel Dolenc je predstavila slovensko skupnost, njeno zgodovino in delovanje. Mag. Šinkovec se je zahvalil za sprejem in povedal, da prinaša pozdrave predsednika vlade Janeza Janše. Gospodu Francetu Vitrihu je izročil priznanje Urada za Slovence po svetu za njegov trud na področju šolstva. Več kot 25 let je bi šolski referent pri Zedinjeni Sloveniji.

Mešani Pevski zbor San Justo je pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vombergar zapel več narodnih pesmi. Vsem navzočim so nato postregli z odličnim prigrizkom.

"Jezus hoče v srce priti". V soboto, 8. decembra, na praznik Brezmadežne je bilo **V SLOVENSKI CERKVI MARIJE POMAGAJ PRVO SVETO OBHAJILO**. 32 otrok je prvič prejelo Jezusa v svoje srce. V spremstvu katehistin so vstopili v lepo okrašeno cerkev. Prinesli so listke z duhovno pripravo na prvo sveto obhajilo, jih položili v košarico, ki so jo potem postavili na oltar. Sveto mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Pri pridigi je nagovoril starše in prvoobhajance o pomembnosti dogodka, ko bodo otroci prvič prejeli Jezusa v svoje srce. Slovesnost sv. maše je povzdignil otroški pevski zbor Slomškove šole, ki je lepo prepeval pod vodstvom Marcela Brule.

Po maši so se prvoobhajanci fotografirali z delegatom dr. Rodetom. V obednici je bil zanje pripravljen zajtrk. Vsak otrok je dobil spominsko sliko in se fotografiral s svojim katehetom. Ta pomemben dogodek bo otrokom gotovo ostal zapisan globoko v njihovi duši.

V nedeljo, 9. decembra, je bila **V SLOVENSKI CERKVI MARIJE POMAGAJ PRVO SVETO OBHAJILA**. 13 otrok je drugič prejelo Jezusa v svoje srce. Po maši je Dom **OBISKAL MAG. MATJAŽ ŠINKOVEC**, državni sekretar, ki je prišel v spremstvu veleposlanika prof. Avguština Vivoda. Pozdravil ga je predsednik Doma Marko Selan in mu predstavil delovanje Slomškovega doma.

V večernih urah je pridne otroke

OBISKAL SV. MIKLAVŽ, ki je prišel v spremstvu rajajočih angelčkov.

NA "NAŠI DOMAČIJI" so v nedeljo, 9. decembra, **ZAČELI POLETNO SEZONO**. Na informativnem sestanku je odbor poročal o delovanju v preteklem letu in načrtih za prihodnost. Pred Marijino kapelico se je Blaž Miklič spomnil vseh pokojnih članov. G. Pavle Novak je blagoslovil vodo v bazenih; nestrpni otroci so hitro poskakali vanjo. Po blagoslovu so se vsi posedli k pogrnjenim mizam. Vse navzoče je pozdravil predsednik Tone Oblak mlajši. Mladci in mladenke so postregli zokusnim asadam, ki so ga pripravili spretni 'kuharji'.

V četrtek, 13. decembra, je imela **ZVEZA SLOVENSKIH MATER IN ŽENA V SLOVENSKI HIŠI** svoj **REDNI SESTANEK**.

Otvoritev poletne sezone na »Naši domačiji«
- Foto Lučka oblak ČOP

ŠOLSKA KOLONIJA ZEDINJENE SLOVENIJE v počitniškem domu dr. Rudolfa Hanželiča v Cordobi - Foto Pavel Grohar

Vodila ga je ga. Pavlina Dobovšek. Sestanek je imel božično vsebino, v priredbi ge. Irene Fajdiga.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA je v soboto, 15. decembra, priredila **RAZGOVOR Z DR. MIRKOM GOGALO** o njegovem življenju in delovanju. Sestanek je bil v mali dvorani Slovenske hiše. Udeležilo se ga je lepo število članov SKA.

POLDNEVNA DUHOVNA OBNOVA ZA ŽENE je bila v nedeljo, 16. decembra, v **SLOVENSKI HIŠI**. Vodil jo je g. Pavle Novak CM. Obnove se je udeležilo 53 žena.

Naslednjo nedeljo, 23. decembra, je bila **DUHOVNA OBNOVA ZA MOŽE**. Tudi to je vodil g. Pavle Novak CM. Obnove se je udeležilo 32 moš.

V SLOVENSKEM DOMU V CARAPACHAYU so v nedeljo, 16. decembra, **PRAZNOVALI BOŽIČNICO** in se poslovili od starega leta. Rojaki so se zbrali v Domu pri sv. maši in nato pri skupnem kosilu. Na velikem zaslonu so gledali božični koncert kvarteta New Swing, ki je bil posnet v mariborski stolnici.

Simbolično so obnovili lepo slovensko navado, da "nosijo Marijo", ko so sprejeli Marijin kip in zapeli pesem *Poslušajte vsi ljudje*. Ob božično okrašenih mizah so mladi postregli asado, ki sta ga pripravila Franci Žnidar in Jože Jan. Po kosilu so se igrali "zemljepisno tombolo" in razne druge igre, kjer so zmagovalci odnesli lepe dobitke. Tudi prepevali so, vsaka miza posebej in vsi skupaj. Folklorna skupina je zaplesala venček belokranjskih plesov. Preživeli so srečen dan in si ob koncu želeli blažegosplovljen božič in srečno novo leto.

V četrtek, 20. decembra, je bil **REDEN SESTANEK ZVEZE SLOVENSKE MATE IN ŽENA, ODSEK SAN MARTIN**. Vodila ga je predsednica Polona Makek. Na sporedu je bila božičnica.

Po okriljem **ZSMŽ** in Sanmartinskega doma je bila tudi **RAZSTAVA UMETNIŠKIH VEZENIN** v tehniki "petit point" gospe **TINCE FAJFAR**.

ORGANIZACIJI SDO-SFZ sta v soboto, 22. decembra, **PRIPRAVILI MLADINSKO PRIPRAVO NA BOŽIČ**. Vodil jo je pater Esturba César. Po razmišljanju o božični skrivnosti in življenju so imeli sveto mašo.

BOŽIČNI KONCERT V SAN MARTINU so pripravili Slovenski pevski zbor San Martin, otroški in dekliški zbor s solisti, vsi pod vodstvom prof. Lučke Marinček Kastelic. Koncert je bil v nedeljo, 23. decembra, v kapei zavoda Presvetega Srca Jezusovega.

Kot prvo pesem je zbor zapel *Ave Marija*. Pridružil se jim je otroški zbor in skupaj so podali *La dulce espera*. S spremljavo flavt so otroci zapeli *Naša srca so jaslice*. Naslednji dve pesmi, s spremljavo flavt, je zapel sekstet in sicer: *Dadme albricias hijos d' Eva* in *The first nowelm*. Ves zbor je nato nastopil s naslednjimi pesmimi: *El oboe de Gabriel*, *El Nacimiento*. Tedaj je prišla sveta družina in se nastanila v hlevčku, ki je

bil pripravljen. Sledile so pesmi: *Pred tebe Božje dete*; *Slava Bogu na višavah*; *Pri jaslicah*; *Počivaj milo dete*; *Los Reyes magos* s spremljavo kitare. Jezuščku so se prišli pokloniti trije kralji. Otroški zbor je zapel: *Kaj nam prinaša sveti večer* in *Vamos pastorcillos*. Prikazali so se pastirčki, ki so prišli pozdravit novorojeno Dete. Dekliški zbor je s spremljavo kitare zapel naslednje pesmi: *Aleluja*, *Él nació*; *V Gospodu je moja moč*; *Prelepo migljajo zvezdice*.

Za konec so združeni vsi trije zbori zapeli: *Coral of the bells* in *Canción del tamborillo* s spremljavo bobna. Vsi skupaj so zapeli še *Sveta noč*.

Prof. Javier Más je na orglah spremljal ves koncert. Za lepo, globoko božično doživetje je občinstvo nagradilo nastopajoče in prireditelje z navdušenim ploskanjem. Prostovoljne prispevke, ki so jih na koncertu nabrali, so pevci namenili za misijon Petra Opeke na Madagaskarju. Lepemu božičnemu doživetju so pridružili še dobrodelnost.

Sveta noč, blažena noč. Zvon slovenske cerkve Marije Pomagaj

je pozvonil **K POLNOČNICI**. Rojaki so napolnili cerkev in dvorišče. Skupaj smo hoteli praznovati božično skrivnost. Sv. mašo je daroval delegat slovenskih dušnih pastirjev dr. Jure Rode. Najprej je blagoslovil jaslice in zmolil desetko rožnega venca: »*Ki si ga Devica rodila*«. Pri slovesni sv. maši je prepeval Mešani pevski zbor San Justo pod vodstvom prof. Andrejke Selan Vomberger. Na orgle jih je spremljala ga. Anka Savelli Gaser. Tudi za ljudsko petje je bila priložnost in pobožno smo prepevali

naše lepe božične pesmi. Pri pridigi je dr. Rode voščil blagoslovljene božične praznike vsem rojakom. Spomnil se je tudi bolnikov in vseh, ki se zaradi raznih vzrokov niso mogli udeležiti polnočnice. Med mašo je bila priložnost za spoved. Zakrament sprave je prejelo lepo število vernikov, ki so se potem približali k sv.obhajilu.

Po končani polnočnici smo si voščili praznike, želeli sreče in lepega božičnega doživetja.

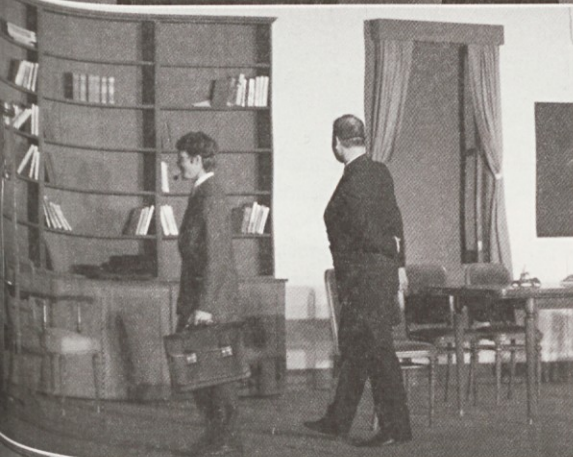
Na božič so bile slovesne maše

po vseh slovenskih Domovih, pa tudi božična srečanja in skupen zajtrk.

ŠOLSKA KOLONIJA ZEDINJENE SLOVENIJE je bila tudi letos v počitniškem domu dr. Rudolfa Hanželiča. Otroci so v prijaznem kordobskem gričevju uživali, veselo sodelovali in se srečni in zadovoljni vrnili domov. Kolonijo je vodil prof. Jure Urbančič in sodelavci: Cecilija Čampa, Pavel Grohar, Damijan Poglajen, Kristina Šenk in Pavlinka Zupanc.

"MATURA" - Komedija v izvedbi gledališke skupine Pristava in v režiji Dominika Oblaka na 52. Slovenskem dnevu in 40. Pristavskem dnevu v Castelarju - Foto Matjaž Čeč

malo za šalo...

„Ali ste poročeni?“ vpraša personalni šef prosilca.

„Ne, ampak vseeno naredim vse, kar mi je ukazano.“

+

Učiteljica vpraša Janezka:

»Povej mi, kje živijo nigerijski črnici?«

»Ne vem.«

»No, ti bom pa malo pomagala,« reče učiteljica, ki je videla, da Janezku ne gre najbolje. »Povej mi, katera reka teče pod savskim mostom?«

»Sava.«

»No, odlično! Zdaj mi pa povej, kje živijo nigerijski črnici.«

»V Savi!«

+

»O Mateji pa res ne morem reči nič slabega.«

»Potem pa se raje pogovarjavo o kom drugem.«

+

Šestletni Mihec in triletni Aleš listata družinski album fotografij.

Ko prideta do poročnih slik svojih staršev, reče Mihec:

»Na ta dan je prišla k nam delat naša mamica.«

+

Doktor pregleda pacienta na postelji v bolnišnici, se obrne k njegovi ženi in reče:

»Mrtev je.«

»Ni res!« se oglasi mož s postelje.

»Bodi tiho, doktor je študiran, bo že vedel!« ga pokrega žena.

+

»Ko bom umrl, želim, da me upepelite,« naroča Tone svoji ženi.

»Čisto tebi podobno,« pravi žena, »greš in za sabo pustiš pepel!«

+

Učitelj ustavi na cesti mamo nekega svojega učenca: „Vaš sin ima izredno žejo po znanju. Ali ima to od vas ali od vašega moža?“

»Od vsakega nekaj. Znanje ima verjetno od mene, žejo pa od moža.«

UVOŽENO IZ SLOVENIJE

- Bojte se papirnatega tigra, če je narejen iz časopisnega papirja.
- Resnica je v politiki izhod v skrajni sili.
- Pot v socializem se začne in konča v kapitalizmu.
- Ideologijo lahko skuhaš, spečeš ali spohaš, a še vedno ne bo teknila.
- Svoboda tiska je kriva, da moram sleherno jutro na tešče brati neizmerne neumnosti.
- Najraje pišem o temah, ki bi jih radi čim prej pozabili.
- Napake politikov so nevarne za druge.
- Ne prizadevajte si biti v večini, večina je mrtva.
- Ne sprašujte se, kaj lahko vaša država stori za vas, ampak kako boste nagajali državi.
- Ne verjamem človeku, zlasti če nastopa v imenu človeštva.
- Nekaj se mi zdi sumljivo: prednost imajo tisti, ki prihajajo iz nasprotni strani.
- Nekateri so izgubili kompas, ravnaajo se po zvezdi, rdeči.

KJE JE KAJ

Kdaj bo naš vstajenja dan? – Jure Rode	33
Vsa celica je polna aleluje... – Mati Elizabeta Kremžar	34
Bog nam je blizu – Joseph Ratzinger	35
Biti različen – Marko Kremžar	36
Nameni Apostolata molitve	38
Sedem darov Svetega Duha – Tomáš Špidlík	38
Kako pomaga sveti Jožef – Prevedel S.S.	40
Pričevalec za današnji čas – Pripravil St. M.M. iz revije Glasnik Kraljice Miru	40
Dnevnik svete sestre M. Favstine Kowalske	41
Vprašujete – odgovarjamo – Lojze Kukovica	44
Pravilna raba bogastva – Sv. Avguštin nas uči	45
Kip fatimske Marije romarice v Stični – p. Anton Nadrah	47
Moje najljubše svetopisemsko besedilo – Erna Berčan	48
Opredelitev za poslanstvo – Primož Krečič	48
Iz zgodovine dominikanskega samostana – Prevedel S.S.	49
Zrcala komunizma nekoč in danes – Matjaž Rustja	49
Rojstva, poroke in smrti v slovenski skupnosti v Argentini leta 2007 – Pripravil Jure Vombergar	50
Polje, kdo bo tebe ljubil... – Ernest Hirschegger	51
82 let Šmonove mame	53
Odšel je Jože Omahna	54
Spomin na brata Marka Bajuka – Božidar Bajuk	55
Duhovno življenje je objavilo – Pripravil Jure Vombergar	57
Iz naše kronike – Metka Mizerit ...	58

DUHOVNO ŽIVLJENJE

SLOVENSKA VERSKA REVIVA - Izdaja ga Slovensko dušno pastirstvo

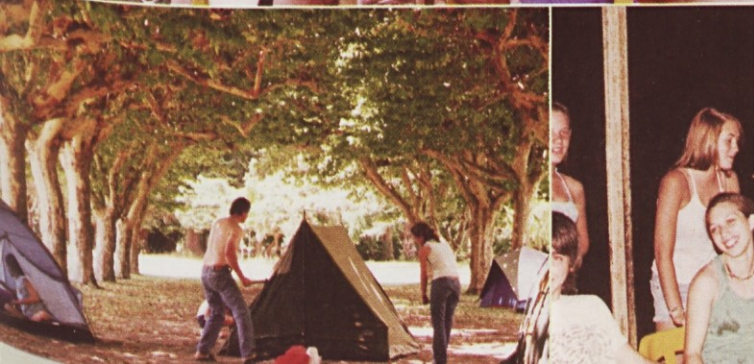
Direktor: mons. dr. Jure Rode - Urednik: arh. Jure Vombergar - Članica uredniškega odbora: Metka Mizerit - Tehnični urednik: Stane Snoj - Oblikovanje in prelom: Rozka Snoj - Ramón L. Falcón 4158, C1407GSR Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4636-0841 - Fax: +54-11-4636-2421 - E-mail: dusno_pastirstvo@ciudad.com.ar - Registro de la Propiedad Intelectual N° 90.877 - Tisk: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 C1289ABJ Buenos Aires, Argentina - Tel: +54-11-4301-5040 - E-mail: info@vilko.com.ar

POVERJENIKI: ARGENTINA: Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires. - **ZDA:** Slovenska pisarna, Baragov dom, 6304 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio 44103, USA - **ITALIJA:** Trst: Marijina družba, Via Risorta 3, Trieste, Italia - **Gorica:** Riva Piazzuta 18, 34170 Gorizia, Italia. - **AVSTRIJA:** Naročnino pošiljajte Mohorjevi družbi v Celovec.

NAROČNINA: ARGENTINA: po raznašalcih: \$100; po pošti: \$115 - Bariloche: \$110 - **OBMEJNE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 90; brez BS: USD 65 - **AMERIKA:** DŽ+BS: USD 110; brez BS: USD 75 - **EUROPA:** DŽ+BS: €100; brez BS: €70; **OSTALE DRŽAVE:** DŽ+BS: USD 120; brez BS: USD 80. - Pošiljanje po več izvodov skupaj znižuje poštno stroške - **Denarna nakazila na bančni (ne osebni) ček na ime: Jorge Rode, Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina** - Duhovno življenje izhaja s podporo Urada za Slovence v zamejstvu in po svetu RS

Rast 37 na taborjenju v Lujanu – Foto Franci Cukjati

»Stari greh« v izvedbi igralske skupine Slomškovega doma v režiji Marcela Brule. – Foto Marko Vombergar in Pavel Brula.

Comoio
Argentino
Suc. 7 Bs. As.
FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 6395
TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 2560

La Vida Espiritual

Revista mensual religiosa. Editor: Misión Católica Eslovana. Director: Mons. dr. Jorge Rode
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires - Argentina - Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 90-877
Impresión: Talleres Gráficos VILKO S.R.L. - California 2750 - C1289ABJ Buenos Aires - Argentina